

Rakel Helmsdal

Vitavörðurin

1998

Persónar:

John Evah	vítavørður, 51 ár
Dagmar Evah	lærarinna, kona hansara, 42 ár
Morgana Evah	dóttir teirra, 15 ár
Alexandur Brevalan	serfrøðingur, 47 ár
Melcior Ortoli	serfrøðingur, 27 ár
Kloppus	gamalt toydjór

Pallurin:

Vit eru stødd á Skopulus-vitanum, ið liggur á lítlu oynni Skopulus uttanfyri Knívin, nesi, ið verjir fyri munnan á Port Janua-fjørðinum. Skopulus er bert ein hálvan km til longdar og ongin býr har uttan fólkinum á vitanum og so ein rúgva av mäsafuglum og kópum. Vitin er eitt veldugt byggjarí úr gróti, metalplátum og stórum boltum, sum ein Jules Verne-maskina, ella a la Tardi (Le demon des Glaces) og skal hetta kennast aftur í pallmyndini. Høvuðspallurin er lanternurúmið á vitanum. Hann er uppbygður soleiðis, at tað ber til at vera inni í sjálvum lanternurúminum og eisini úti á svalanum rundan um. Á svalanum eru bara sjálvt lanternan, radioamatørútgerð, eitt lítið skáp ella ein skuffa onkrastes, 2 stólar, tað skal bera til at nýta vindeygakarmarnar at seta frá sær í. Rúmið skal bara innihalda tað neyðugasta. Eitt annað stað er eisini, helst ein partur av trappuni, har nakrar fáar scenur ganga fyri seg, hetta staðið stendur sjálvandi ikki í einum realistiskum sambandið við sjálvt lanternurúmið.

1. Partur

1. leiktilburður

(Myrkt er á pallinum, evt ein seligur tónleikur, sum kemur aftur hvørja ferð hesar “off-play”-scenunar koma. Knappliga lýsir eitt ljós upp, fejar runt í rúminum, steðgar 3 sekund, snarar aftur, steðgar 3 sekund snarar og steðgar so í 10 sekund. Tað er lanternan á vitanum, sum snarar. Tá nú hesaferð lanternarn snarar, sæst eitt andlit í einum glimti í ljósinum einastaðni á pallinum. John Evah, vitameistari, stendur róligur og hyggur út í náttina. (Hann er einhálvtrýs ár, men sær eldri út, er gráur og veðurbardur, hárið er ógreitt og ívið. Hann hevur tó eitt milt yvirbrá, og eina óvanliga ró yvir sær, eitt menniskja, sum heilt hvíkur í sær sjálvum.) Næstu ferð 10 sekundstegðurin er, kemur Dagmar Evah inn. Hon stendur og hyggur at John, men eitt sindur burturfrá. (Hon er 42 ár, virkar heldur yngri enn hon er, men ikki nógv, kanska bara ein ungdommelig 40-ára-gomul, frísk og sporty. Hon er eitt sera pligtuppfyllandi menniskja.) Triðju ferð steðgurin er kemur Morgana Evah inn, honn stendur ikki still gongur runt. (Hon er ein rættiliga pen 15 ára gomul genta, brásint, hevur skjótt til gleði ella vreiði, er stolt og ráðarík og sera spilt. Hon hevur livað í einsemi á vitanum saman við foreldrum sínum alt lívið. Av tí at hon altíð hevur verið mittpunktið hjá foreldrum sínum, heldur hon seg vera mittpunktið hjá øllum.) Fjórðu ferð eru øll farin, bara røddin á John Evah hoyrist.)

rødd Eg eri vitin á oynni Skopulus. Eg eri um 150 ára gamal. Byggimeistari mín var Justus Tardi, ein óvanliga slóðbrótandi arkitektur, sum tíverri ikki slapp at gera stórt meira enn hendan vitan og ein ella tveir afturat. Lanternan liggur fimm hæddir yvir jørð. Tær tríggjar fyrst hæddirnar eru lagaðar upp av granitblokkum, meðan tær seinastu tvær hæddirnar eru av metalplátum settar saman við boltum. Í teimum niðastu gróthæddunum búleikast vitafólkið, í ovastu hæddini undir lanternuni er maskinrúmið. Soleiðis er hugsanin, at hesin vitin skal kunna standa ímóti sjálvst teimum ringastu ódnarveðrunum her á leiðini. Í lanternuna var fyri lítlari øld síðani sett ein Fresnel-kúpa og røkkur ljósið av henni 25 míl út yvir havið, og leiðir soleiðis skipini, ið skulu inn í Port Janua-fjørðin trygt uttanum tey vandamiklu skerini, ið liggja út fyri Skopulus.

(Tá lanternan hesuferð sløknar, kemur eitt spakuligt ljósskift frá nátt til lýsing.)

2.leiktilburður

John Evah kemur inn, smábrikslandi. Hann fer yvir at pussa ta stóru glaskúpuna, hann er sera nærlagdur, næstan kjerligur, sum var hon livandi. Uttanfyri hoyrast likkuskríggj og eitt góðveðurslot. Gjøgnum allan leikin hoyrist vindur í ymsum styrkjum alt eftir veðrinum.)

John *(fer útum, andar djúpt, hyggur upp í loft)* 6. august. Skjótt eru skráparnir floygdír, so rýma teir frá mær, summarið gongur skjótt.....

August luktar so væl, sum ger summarið ein seinasta vørr og letur frá sær allan angan, ið eftir er, áðrenn tað er av.

Onkuntíð leingist mær kortini eftir februar. Onki er betur enn ein ordilig februaródn, vindurin ýlir, oyrini fyllast so av skrenjinum, at eg ikki fái hugsa annan tanka enn: Ljós! 3 glamp, steðgur 10 sekund, 3 glamp! Og alt í vitanum er bara eitt, alt í vitinum er bara eitt: 3 glamp, steðgur 10 sekund, 3 glamp, steðgur 10 sekund, onki hevur týdning uttan ljósið..... Í februar er John Evah týdningarmiklasti persónurin á havinum. Er ongin John Evah, er onki ljós. 3 glamp, steðgur 10 sekund, 3 glamp, Ja, gev mær ein februaródn!..... *(eitt serliga hart likkuskríggj hoyrist, og hann kemur aftur til til nútíðina)* Men august luktar betur, og mínir mäsavinir syngja fyri mær, betri konsert ynski eg mær ikki.....

(Tá hoyrist róp úr neðra.)

Dagmar John!

(John heldur á at hyggja upp í loft, letst sum hoyrir hann ikki, ella kanska hoyrir hann veruliga ikki, er ov upptikin av tonkunum.)

Dagmar *(harðari)* John!!

John *(raknar við og hyggur niður til Dagmar, sum stendur í trappuni)*
Ja, Dagmar?

Dagmar Væntar tú nakran í dag?

John Nei, ikki tað eg veit av.

Dagmar Nei, har er ein bátur har úti, eg sá hann í kikanum, helt, at hann

kom hendan vegin, men kanska fer hann bara framvið Knívinum.

John Allarhelst.

Dagmar Ja, men eg helt bara, hann stevndi meira hendanvegin...

John Tað er streymurin.... Ongin kemur her í dag

Dagmar Sjálvandi, tað er streymurin..... (*steðgar*) Men tað rekur ikki vestureftir nú.....

John Hmmm, nei, - nei, eg veit líka, ongin kemur í dag.....

Dagmar Nei, eg veit -

John Ja, august luktar so væl

Dagmar (*flennandi*) August smakkar so væl.....

(*John tykist bráðliga eitt sindur fjarur, hann fer eitt sindur frá rimaverkinum.*)

Dagmar John, ert tú har? Eg fari eisini úti eina løtu..... fari oman á sand í dag.....

John Segði tú ikki í morgun, at tú orkaði ikki?

Dagmar Eg sovnaði ikki aftur, tá tú vart farin....

John Tað er tað sama hvørt summar, tú letur Morganu halda summarfrí, og so keða tit tykkum báðar.....

Dagmar Byrja nú ikki uppá hatta aftur, tú veitst, at eg haldi, at Morgana skal hava tað sum onnur ung, hon má hava frí sum øll onnur.

John Ja, og so keðir hon seg, og gerst meira og meira uppgirað.....

Dagmar Eg veit, men hon er so von við, at vit halda summarfrí, at hon hevði verið í øðini, um vit góvust við tí.....

John (*tímir ikki at keglast meira, missir áhugan, stendur bara og slotar og bíðjar eftir at Dagmar skal fara*) Ja, allarhelst.....

Dagmar Morgana svav enn, tá eg fór út. Gott at hava so gott sovi hjarta.....

John Jha..... *(flytir seg eitt sindur frá rimaverkinum)*

Dagmar John, ert tú har enn? Eg fari nú.....

John Hmm hmm *(hann snarar sær kvikliga á, men steðgar so og hyggur út á hav. Hann er eitt sindur illa við, rýkur inn eftir einum kikara, og so út aftur, har hann leingi kihar út á hav eftir einum ávísum punkti.)* Tað er næstan líkt til at hann kemur henda vegin, tað rekur ikki vestureftir nú..... *(hann fer inn aftur í lanternurúmið, koyrir radio frá og skrúvar eitt sindur eina løtu, men onki signal er. Hann fer aftur at pussa kúpuna, men nú murrar hann ikki longur, og rørslurnar er minni kínandi. Av og á steðgar hann á og hyggur beint fram fyri seg, sum hugsar hann um okkurt. Hann fer aftur eftir kikanum, men fer ikki útum at hyggja, hyggur gjøgnum hurðaopið.)* Hmm, hann ætlar sær hendanvegin.....*(Hann setur kvikliga kikan frá sær, og fer aftur til radiotólið, men koyrir tað kortini ikki frá.)* Skuldi eg fari oman ímóti teimum? Kann tað vera eftirlitið? Nei..... nei, eg veri her.....

3.leiktilburður

(John stendur og slotar og ivast enn um hann skal fara oman, tá fet hoyrast koma niðan í tornið, og Morgana kemur upp., hon hevur Kloppus við sær, men klemmar hann ikki sum eitt lítið barn, hevur hann bara við sær.)

Morgana *(nývaknað)* G'morgun, pápi..... *(geispar)*

John *(glaður)* Góðan morgun, Morgana. Hevur tú sovið væl?

Morgana Fínt, vaknaði bara for tíðliga, tími ikki upp..... *(hon fer eftir kikanum)*

John Tíðliga? Men um tú ikki veitst tær nakað at gera, so kunnu vit halda fram við eitt sindur av maskinlæru, tá eg eri liðugur, tað er so hugnaligt at læra teg eitt sindur av vitavitan. *(brosar)*

Morgana Eg tími ikki at læra, pápi, eg havi summarfrí!

John Aja, summarfrí, tú keðir teg so illa, tá tú heldur summarfrí, tað er jú tí, at eg ikki haldi summarfrí.

Morgana Sjálvandi kanst tú ikki halda summarfrí pápi, tú elskar jú at

standa her og spæla verndareingil....

John *(flennur)* Verndareingil ja, rætt hefur tú, mér dámar at vera verndareingil.....

Morgana ella Várharra sjálvur, sum sær út yvir alla sína verð....

John alla mína Skopulus-verð. John Kongur av Skopulus og alt mítt mäsafólk

(Tey flenna bæði. So setur Morgana kikaran fyri eyguni og fer út á svalan at hyggja kring vitan.)

Morgana Ja, alla tína veldigu Skopulus-verð, - hon er bara so pinkalítíl í kikara..... *(suffar)*

John Bara um tú hyggur í skeiva endan av kikaranum.

Morgana Hvat veitst tú um, hvør endi er rættur.....

John Nei líka veit eg..... *(tekur kikaran eina løtu)* Hygg Morgana, kópurin er aftur niðri í víkini, hatta beisti ætlar sær helst aftur eftir rúsunum hjá mær.

Morgana *(tekur kikaran aftur)* Hann veit, hvar hann kann fáa sær ein lættan døgðura..... *(Hon snara við kikaranum fyri eygunum, og sær knappliga okkurt í mótsettu ætt. Hon gerst bilsin, fer at stilla uppá kikaran.)*

Morgana Pápi, ein bátur kemur hendan vegin!

John Man tað vera? Kanska hann fer at seta nót yviri við Yksta Sker. Tað eru tað onkrir, sum gera.

Morgana Hatta er ikki ein fiskibátur, pápi! Hygg sjálvur.

(Hon rættir honum kikaran, men hann vil ikki taka ímóti honum.)

John Gott er, eg síggi hvør tað er, tá hann kemur nærri, kanska er tað postbáturin.....

Morgana *(ørg)* Pápi, nú ert tú býttur, tú veitst, at hann ikki kemur fyrr enn týsdagin..... Hvat feilar tær? Hetta er ikki øll verðin!

John Jú mín verð, og tín við....

Morgana Ikki um eg hevði avgjört.

John Um bara 2 ár fert tú inn til Port Janua í studentarskúla.

Morgana (*uppøst*) Tvey ár!!! Og hvør sigur, eg tími í studentarskúla, tá eg komi inn til Port Janua. Eg havi ongantíð gjørt annað enn at ganga í skúla. Har er heilt sikkurt nógv annað at gera, alt møguligt eg ikki havi gjørt fyrr.

John Hvat?

Morgana Eg veit ikki..... eg eg meini, alt sovarið sum vit ikki gera á Skopulus, alt sum man ger, tá man er meir enn 3 fólk á einum stað..... Tá eg plagdi at vera hjá ommu, spældi eg við onnur børn..... Vit spældu alt møguligt sum man ikki kann gera einsamallur.....

John (*eitt sindur bekymraður*) Morgana, hevur tú sakna tað nógv, síðan omma doyði?

Morgana Eg veit ikki, onkuntíð..... (*Kemur knappliga at hugsa um okkurt*) Pápi, minnst tú, tá tú hevði meg við í Sirkus Sirius, tá eg var 8?

John (*smílist*) Ja, tað minnst eg, sum var tað í gjár, hasir mennirnir sum flugu runt har uppi undir loftinum, sum aðrir másar.

Morgana (*flennur*) Eg elskaði tað, minnst tú, tá eg ætlaði at spæla luftakrobat út frá maskinrúminum.....

John Um eg minnst! Øra gentubarn! At leypa út av 4. hædd við einum rekaviðið sum reiggju..... (*flennur hart, men steðgar so knappliga á*) .

Morgana (*brá*) Pápi eg tími gott kortini, at tú lærir meg okkurt!

John Ja? Maskinlæru?

Morgana Lær meg at dansa!

John Dansa!!

Morgana Ja, dansa!

John Hví ólukkan vilt tú læra at dansa nú?

Morgana Nei, eg hugsaði bara, nú tú so gjarna vilt læra meg okkurt, so hví ikki læra meg okurt, sum eg gjarna vil duga?

John Hví vilt tú dansa?

Morgana Bara tí!

John Men hvør sigur, at eg dugi at dansa?

Morgana Mamma. Hon sigur, at tú dugir ordiliga væl at dansa.

John Men eg havi ikki dansa í árávís, tað eru kanska tjúgu ár síðani, ella næstan í hvussu so er.....

Morgana Men man gloymir tað ikki aftur, ha'?

John Nei..... tað ger man helst ikki.....

Morgana Alt í lagið, lær meg so!

John Beint her?

Morgana Ja.

John Men vit hava ongan tónleik....

Morgana Vit kunnu syngja.

John *(ívast)* alt í lagið meðni, kom so.

(Tey fara at dansa, meðan tey syngja lagið av onkrari sjómansvísu. Morgana dugir ikki, John gevur henni ymiskar ávísingar um hvussu hon skal gera. Einaferð traðkar hon illa á tærnar í pápanum, og hann venar seg, hon vil so illa flenna, og vendir sær tí á, og sær tá at hyggja út á hav.)

Morgana Hygg, nú er hann so nær, at man næstan sær, hvør er í! *(Hon tekur kikaran aftur)* Hatta eru fremmandafólk. Hvat munnu tey vilja her? Tað sær út sum tað eru tvey mannfólk, ein hevur skegg..... Pápi, eg fari oman ímóti teimum. *(rættir honum kikaran)*

John Heldur tú tað er neyðugt? Mamma er har niðri.....

Morgana Tað er so óluksálíga nógv, sum ikki er neyðugt..... *(hon strýkur oman)*

(John gongur ótryggur aftur og fram, inn og út, veit ekki ordiliga, um hann skal eygleiða teir, sum koma, ella ekki.)

Morgana *(rópar úr neðra)* Teir eru komnir á land, pápi!

John Hmm, eg veit...

Morgana Grúvuliga nissur, teir fóru á land á sandinum, sum teir ekki vistu av bryggjuni. Bíðja, eg komi upp.

(Skjótt hoyrist hon koma rennandi niðan og inn.)

Morgana Teir koma niðan nú. Mamma var niðri á sandinum, - í svimjidrakt! Hugsa tær, tók ímóti gestum í berari svimjidrakt!

John *(flennur)* So var tað ikki nøkur ljót sjón, sum var teirra fyrst inntrykk av Skopulus meðni. Eg visti ikki, at tú legði nakað í, hvussu mamma tín var ílætín. Um teir vildu hava eina vælílætna vælkomunevnd, so kundu teir bara hava boða frá, at teir komu.

Morgana Svímjidraktin hjá mammu er so gomul, hon hevur næstan hol á reyvini!

John *(brestur út úr)* So, var tað hatta sum lá í buktini..... Tú vilt ikki, at teir skuldu halda, at vit eru óciviliseraði her á Skopulus.

Morgana Tann eini er ein ungur maður, hann er ikki yvir tjúgu!

John Tað var løgið, tað eg sá í kikaranum, helt eg, hann vera nærri teimum tredivu.

Morgana *(illsliga)* Eg sá bara, at hann var nógv yngri enn tit. Tjúgu-tredivu sama ger.....

John Nú, nú, ikki gronast.....

Morgana Eg hoyrði ikki alt, teir søgdu, men eg hoyrði teir so í hvussu so er siga, at teir vóru serfrøðingar og vildu tosa við teg.

John Serfrøðingar? Hvat slag av serfrøðingum?

Morgana Eg veit ikki, eg segði jú, at eg hoyrði ikki alt. Eg renni oman at vita. *(Skal loypa avstað.)*

John Ikki er neyðugt, at tú spyrt, bjóða teimum bara niðan. Ætla teir at

tosa við meg, so munnu teir sjálvur fara at siga mær hvat teir hava uppá hjarta.

(Morgana tykist eitt sindur vónbrotin, men strýkur tó oman sum ein hvirluvindur. John kemur inn av svalanum, og setur kikaran frá sær. Nóg illa hevur hann gjørt tað, fyrr enn fótafetini hoyrast koma niðan aftur.)

Morgana Mamma hevði longu sent teir niðan, teir koma nú, pápi!

John Sissa teg, Morgana, hetta er hvørki kongur ella keisari, sum kemur.....

Morgana *(brýtur hann av)* Sissa meg!! Eg havi ikki sæð nakað annað menniskja enn tykkum bæði og so manningina á postbátinum í fleiri mánaðir, og so skal eg sissa meg!

John *(brosandi)* Far nú niður aftur, hetta má vera okkurt týðningarmikið; tá heilir tveir mans koma út higar, man ikki bara vera tað vanliga eftirlitið.

Morgana Og tað eru heldur ikki nakra av teimum, ið plaga at koma til eftirlitið. *(biddandi)* Góði pápi, kann eg ikki sleppa at verða her.....

John *(má halda sær ikki at flenna hart)* Nei, góða, far nú niður.

4. leiktilburður

(Júst tá kemur fyrsti maðurin undan. Tað er Alexandur Brevalan, hann minnir eitt sindur um John Evah, ein róligur maður, men nakað yngri og meira “siviliseraður”, teir minna tó ikki um hvønn annan í útsjónd. Alexandur er týðiliga eitt innimenniskja, hevur fínar, óbrúktar hendur, er snøggur í klæðum og hárið, eitt lítið væltrimma skegg. Beint í hølunum á honum kemur Melcior Ortoli. Hann er ein vakur ungur maður, hann er øgiliga eldhugaður, og roynir altíð at vísa seg sjálvstreystan, men har skal lítið til at fáa hann ótryggan. Hann er eisini snøgt ilætin, rættiliga “sporty”. Tá Morgana kemur framvið honum, ið tí hon skal fara oman trappurnar, steðgar hon á, og smílist uppá hann.)

Morgana *(rættir Melcior hondina)* Vælkomin til Skopulus. Eg eri Morgana Evah!

Melcior *(bilsin av hesi framligu gentuni, ikki sørt hugtikin)* Góðan dagin.

Morgana *(vendir sær kvikliga til Alexandur, rættir honum hondina, sera fólkalig)* Góðan dagin, tygum.

Alexandur Góðan dagin, Morgana, eg eiti Alexandur Brevalan, verkfrøðingur. Melcior Ortoli her, er arkitektur og mín høgra hond. Tú mást umbera hann, at hann var so ófólkaligur ikki at nevna seg fyri tær, hann veit ikki, hvussu man ber seg høvisliga at yvirfyri damum.

(Morgana sker í skellilátur, og hyggur at Melcior, sum kennir seg illa, so snarar hon sær kvikliga á, og leypur oman trappurnar.)

Alexandur *(fer yvir og rættir John Evah hondina.)* Tygum mugu so vera John Evah, vitameistarin, tygum mugu ársakað, at eg fyrst nevndi meg fyri sjarmerandi dóttir tygara, tí hon er dóttir tygara, ha'?

John *(nikkar)* Hvørjum skyldast heiðurin av hesi vitjan? Eg havi ongi boð fingið um hetta. Tit skuldu hava sagt okkum frá, so kundi kona mín hava bjóða tykkum okkurt.

Alexandur *(bilsin)* Hvussu tá? Hava tygum ongi boð fingið?

John Nei, ongi, hvørki so ella so.

Alexandur *(næstan forfardur)* Men brøvini? Hava tygum heldur ikki fingið tey?

John Hvørji brøv?

(Alexandur stendur munnlamur eina løtu, veit ikki, hvat hann skal siga. Melcior hevur hug at leggja uppí, men eitt eygnabrá frá Alexandur steðgar honum.)

Alexandur *(svølgir, harkar)* Hmm, ja, nú veit eg næstan ikki, hvar eg skal byrja..... Tað er minst eitt hálv ár síðani vit sendu tygum fyrsta brævið, og síðani munnu vit hava sent eini trý-fýra afturat. Tygum svaraðu ikki uppá brøvini, so vit roknaðu við, at alt var í lagið.

John Hvat var í lagið?

Alexandur Ja, sum tygum helst vita, eru allir vitarnir her í Port Janua- og Port Dimidia-økinum vorðnir automatiseraðir hesi seinastu 10

árin.

Melcior *(fær ekki hildið sær, má leggja uppi)* Og í brøvunum vóru so tíðindunum til tygara og famíliu tygara, at vit í Vitaverkinum eru vorðnir samdir um, at Skopulus-vitin skal automatiserast eins og hinir.

(Alexandur hyggur ótolin uppá Melcior, sum illa við tekur seg upp til munnin. So hyggur Alexandur yvir á John, tá hann sær harða andlitsbráid á hesum, skilur hann misstakið. Eina góða løtu sigur ongin nakað, hyggja bert at hvørjum øðrum. Serfrøðingarnir báðir kenna, at teir ikki eru vælkomnir longur.)

John *(eftir tann langa steðgin, har hann tíðiliga hevur hugsa seg væl um)* Her kann ikki vera talan um nakra automatisering, tað kunnu tit heilsa teimum inn í Vitaverkinum og siga. Farvæl mínir harrar. Eg havi arbeiði at gera. *(Hann snýr sær á, tekur eitt skrívublað í vindeygakarminum og fer út á svalan aftanfyri og smekkar hurðina.)*

Alexandur *(suffar)* Melcior, hví kundi tú ikki lata meg um hatta. John Evah hevur á hvørjum árið í tey seinastu 23 árin fingið tilboð um, at sleppa í annað arbeiði inn í Port Janua, men hann ber seg undan hvørja ferð.

Melcior Vit noyðast at fáa tey higani, tú mást siga honum restina.

Alexandur Ja, sjálvandi. Óluksálíga lægið kortini, at hann ikki skal hava fingið brøvini..... Vit hildu bara, at hann samtykti og tí ikki hevði fyri neyðini at svara. Ja, eg var púra vísur í, at tey fóru at standa mitt í pakkikassunum, nú vit komu..... *(Hann ivast eina løtu, og fer so yvir og letur hurðini til svalan upp.)* John Evah, vit hava enn ikki greitt tygum frá øllum málinum..... *(Rópar harðari, tá John, ikki letst um vón, men áhaldandi hyggur út á mäsaflokkinn.)* Evah, kom inn higari og tosa við okkum. Hetta er eitt týðningarmikið mál.

John *(uttan at snarað sær á.)* Vit hava onki meira at siga hvørjum øðrum.

Alexandur Evah, vit hava ikki sagt tygum meir enn helvtina av málinum. Vit fara ikki hagani, fyrr enn tú hevur lurtað eftir okkum.

John *(vendir sær tá)* Alt í lagið meðni, verið tit her so leingi tykkum lystir. Farvæl. *(Hann strýkur inn og oman gjøgnum trappurnar.)*

Melcior Vitameistari! *(Skal renna aftaná honum, Alexandur tekur í armin á honum og steðgar honum.)*

(Teir standa og hyggja uppá hvønn annan, Alexandur fer at mala um rúmið og Melcior setur seg niður. Dagmar Evah kemur inn. Hon er í svimjidrakt enn, berfött, men hevur blakað onkran lættan kjóla út yvir seg. Hon tykist heldur órógva, tá hon kemur inn.)

Dagmar Hvar er á vási? Eg havi ongantið sæð John so uppøstan, hvat vilja tit honum?

Alexandur Ja, onki ilt í hvussu so er..... men tað er ikki so lætt at greiða frá.....

Melcior Vit søgdu honum bara, at Skopulus-vitin skal automatiserast, og *(Hann hyggur knappliga kløkkur upp á Alexandur)*

Dagmar *(bilsin)* Automatiserast? *(Hon hugsar seg týðiliga væl um)*

Alexandur Ja, júst tað..... *(Tá steðgar hann knappliga og hyggur væl at Dagmar).....*

Dagmar *(aftur púra álvarslig)* Men vita tit, John vil ikki flyta av Skopulus, tað fáa tit hann ongantið til.....

Melcior Men tað noyðast vit, vitin er vorðin vandamikil at bógva í og.....

Dagmar *(varnast at Alexandur hyggur so at henni, og gerst knappliga kløkk)* Vilja tit ikki hava ein kaffimunn?

(blackout)

5. leiktilburður

(Morgana kemur niðan trappurnar, hon hoyrir fótafet í neðra og hyggur niður, har hon sær Melcior.)

Morgana *(rópar oman)* Hey tú, Lucifer ella hvussu tú eitur! Kom ein túr her niðan og práta við meg!

Melcior *(rópar upp)* Melcior, ikki Lucifer!

Morgana Sama ger, ein eingil og annar. Kom niðan!

Melcior Alt í lagið, eg komi. Bíðja!

(Melcior hoyrist koma niðan trappurnar, Morgana er nokkso uppøst, fær ekki staðið still)

Morgana *(næstan áðrenn Melcior er komin upp)* Hey, kom og fortel mær, hvat hendur her. Hvat eru tit komnir her til, og hví er pápi so illur?

Melcior *(roynir fyrst at fáa andadráttin í lagið, hann hevur runnið niðan trappurnar)* Bíðja..... bíðja..... Ert tú altíð so ótolin?

Morgana Ótolin? Eg haldi ikki, at eg eri petti ótolin, tað er ikki meir enn rímligt, at eg eisini fái at vita, hvat gongur fyri seg. So nógv fólk eru vit ikki her á oynni, at tað skuldi verið neyðugt at havt loyndarmál fyri hvørjum øðrum.

Melcior Nei, sjálvandi ikki..... hmmm, men tað er so ringt at greiða stutt frá tí.....

Morgana So greið langt frá tí, eg havi góðar stundir, og pápi man ikki fara at blíðkast aftur beinanvegin, eg havi ongantíð sæð hann so, hvat søgdu tit við hann?

Melcior Ja, tað stutta av tí langa er, at vit fortaldu honum, at tit nú mugu flyta av oynni, tí vitin skal automatiserast.

Morgana *(stendur púra paff eina løtu, hyggur bara at honum)* Tað stutta av tí langa, segði tú?! Vit mugu flyta av oynni?! Flyta av Skopulus?! *(Knappliga ill)* Halt tú bara kjaft, óluksálaga óreint at siga sovarið tvælt..... Sig mær so ordiliga hvat tað er!!

Melcior Men tað er júst tað, eg sigi. Vit søgdu pápa tínum, at vit fara at automatisera vitan, altso gera alla signalútgerðina soleiðis, at hon koyrir sjálv. *(steðgar á)* Sig mær, ert tú eisini súr um tað?

Morgana Meinar tú, at tað passar!?

Melcior Sjálvandi passar tað, hví skuldi eg staðið her og logið fyri tær?

Morgana Dekan, dekan... nei, tað kann ikki passa! *(Hon fer næstan at*

dansa um gólvið) Vit flyta! Flyta! Tað er for gott til at vera satt! Flyta! Flyta inn til Port Janua ella onkra heilt aðrestes, verðin er opin, mær nýtist ikki at bíðja tvey lang ár! Nei, eg kann ikki trúgva tí! Prógva tað!

Melcior Prógva tað?

Morgana Ja, vís mær okkurt pappír ella okkurt sovarið.

Melcior Eg havi ongi pappír. Satt at siga hildu vit, at tit langt síðani vistu av tí. Vit skrivaðu til pápa tín longu einaferð í februar, haldi eg tað var, og so fleiri ferðir seinni, tað er øgiliga løgið, men tað er líkt til, at hann ongi brøv hevur fingið. Vit komu bara her út at vita, um vit skuldu hjálpa tykkum at skipa fyri flytingini, og nær tit fóru at vera klár, og so at gera fyrstu ætlanirnar um automatiseringina.

Morgana Visti pápi av tí meðni?

Melcior Nei, hann visti onki. Hann hevur ikki fingið brøvini. Og nú hann sigur, at hann ikki vil flyta av vitanum!

Morgana Ikki flyta?... *(tagnar, og stendur púra hamskipt)*Nei, sjálvandi vil hann ikki flyta.....

Melcior Men tað noyðist hann at vilja

Morgana Tit kunnu ikki noyða hann at vilja nakað.....

Melcior Bíðja nú, hatta er bara tí hann nú fekk boðini so dáttliga. Tá hann hevur fingið stundir at summa seg, so broytir hann hugsan, og hann má eisini hugsa um tykkum.

Morgana Ja, tað hoyrist at tú ikki kennir pápa.....

Melcior Og tað er ikki bara tað...

Morgana *(illsliga)* Hvat annað?

Melcior Vitin skal takast niður, hann er vandamikil at bógva í, ístaðin fyri fara vit so at byggja ein minni vita bara til ta teknisku útgerðina.

Morgana Hvussu tá, vandamikil?

Melcior Ja, har var ein annar viti, á Kap Phalén, sum varð bygdur akkurát

sum hesin, um somu tíð, tað var sami arkitektur, Justus Tardi, sum bygdi hann. Fyri hálvum øðrum árið síðani rapaði hesin vitin í einum ódnarveðri. Tíbetur var ongin mannsskaði, men tað var um reppi. Íjanuar í ár kom endaliga úrslitið av kanningunum. Tá metalið er vorið ein vissan aldur, tolir tað ikki longur tað ógvusliga trýsti av eini rættiligari ódn, sum vit hava tær her um leiðir einaferð umleið 2-3 hvørt ár. Tí hava vit á Vitastýrinum avgjørt, at vit ikki vilja vága nakað, men flyta tykkum burtur meðan væl er, taka vitan niður og byggja ein nýggjan. automatiseraðan.

Morgana Hatta søgdu tit ikki við pápa, ha'?

Melcior Nei, vit fingu slett ikki tíð til tað, hann stakk av áðrenn. Hví spyrt tú?

Morgana Hann doyri, tá hann hoyrir at tit ætlað at bróta hansara vita.

Melcior Hansara vita? Men hetta er bara eitt arbeiðspláss? Hann eigur hann jú ikki.

Morgana *(flennur uppá há)* Bara eitt arbeiðspláss! Hetta er pínadoyð meira enn eitt arbeiðspláss, hetta er okkara heim, okkara verð, - pápi hevur búð her í meir enn 30 ár, ja, tá hann var barn, var hann her eisini meginpartin av tíðini, tí abbi hasara var vitameistari. Hann yvirtók vitan eftir abba, omman var so ring í gikt, at tey at enda fluttu, men tá var abbi eisini langt yvir 80. - Hvat hevði tú sagt, um onkur kom og segði tær, at tey vildu skræða títt barndómsheim niður bara soleiðis? Vit kenna onki annað heim enn vitan!

Melcior *(illa við, bilsin)* Men vilt tú so heldur ikki flyta?

Morgana Um eg ikki vil flyta?! Tað kanst tú banna uppá at eg vil, jú skjótari jú betur! Heimið kann gott vera eitt fongsul, eisini um tú ert góður við tað.

Melcior Hevur tú altíð verið her, hevur tú ongantíð verið inni á fastlandinum. Hvar hevur tú gingið í skúla?

Morgana *(flennur)* Sjálvandi havi eg verið inni í býnum, ofta, heldur tú at eg eri heilt ósiviliserað?

Melcior *(illa við)* Eg meinti ekki.....

Morgana Men eg havi altíð búð her, öll míni 15 ár. Onkuntið var eg í sumarfrí hjá ommu, tá hon livdi, men tað eru 7 ár síðani nú. Nú komi eg bara inn til royndirnar og tá vit fara ørindi, vit steðga sjáldan meir enn ein dag, vit hava næstan onga familju. - Mamma er lærarinna, hon undirvísir mær.

Melcior áh.....

Morgana Eg elski royndir!

Melcior Royndir? Elskar tú royndir?

Morgana *(flennur)* Ja, tá sleppi eg at vera í býnum í fleiri dagar, skilur tú ikki tað?

Melcior Hví fekst tú tey so ikki til at senda teg á kostskula ella okkurt sovorið.....?

Morgana Eg havi jú altíð verið her..... Men nú mær leingist so illa burtur.....

Melcior Hví? Hví leingist tær burtur?

Morgana Veit ikki, eg veit ikki, tað kom bara soleiðis knappliga..... Eg má sleppa at vera millum fólk, eg haldi, eg hoyri til millum nógv fólk. Seinast eg var til royndir, áðrenn sumarfrítíðina, var eg har inni í eina viku. Eg búði hjá ommusystur, men hon er blivin so gomul, at hon slett ikki ansar eftir mær longur. Eg fór út saman við einari gentu, eg hevði verið til roynd saman við. Eg hevið tað so stuttligt, eitt kvøldið var eg í dans, og har vóru so nógv fólk, og tey dansaðu og har hendi alt møguligt! Eg havi ongantið lært at dansa! Eg eri ikki gjørd til at sita og turka upp úti á einum skeri! Eg vil sleppa at uppliva nakað, síggja alt møguligt.....

Melcior Ja, eg haldi eisini tú hoyrir til í býarlívinum, hetta er onki stað fyri teg, tú ert so..... *(hann steðgar bráðliga á, smæðist. Hann er vorðin týðiliga hugtikin av Morganu, meðan tey hava staðið og práta.)*

Morgana So..... hvussu?

(Tá hoyrast trin og tað lætnar fyri Melcior.)

Melcior Eg má heldur fara, Alexandur man vera farin at sakna meg.
(hyggur at klokkuni) Vit fara eisini skjótt inn aftur..... *(hann steðgar knappliga á, tekur í hondina á Morganu, sigur impulsivt, týðiliga at hann ikki hevur hugsa seg væl um)*
Morgana, vit mugu fáa teg burtur higani!

6. leiktilburður

(Beint tá kemur Dagmar niðan trappurnar.)

Dagmar Her ert tú! *(Tú veitst fyrst ikki hvønn av teimum ungu hon tosar við)* Eg leitaði eftir tær, Morgana..... *(smílandi við Melcior)* og Alexandur gongur og leitar eftir tær, ungi maður.....

Melcior Eg eri á veg oman til hansara, vit mugu fáa gjørt hasar uppmátingarnar, áðrenn vit fara inn aftur, Alexandur skuldi til ein fund einaferð seinnapartin, so tað hevur helst skund..... Eg fari.... *(hyggur at Morganu, ivast.)*

Morgana *(flennandi ironiskt)* Baybay, mín riddari.....

Melcior *(rodnar)* Farvæl Morgana *(byrjar at ganga oman)*

Morgana Síggjast niðri á sandinum..... Vistu tit ikki av atløgubryggjuni?

Melcior *(ørkymlaður)* Atløgubryggjuni? Nei..... Eg fari nú..... *(hann skundar sær oman)*

Dagmar Morgana, skikka tær ordiligt, nú gjørdi tú hann illa við.

Morgana *(flennur)* Eg veit!

Dagmar *(smílist eisini)* Tú ert ein verri ein, guviti hvønn tú hevur tað frá.....

Morgana Illa vand, tað er alt.

Dagmar Segði hann tær frá øllum, hasin riddarin hjá tær?

Morgana *(eldhuga, tekur í armin á Dagmar)* Mamma, vit skulu flyta, ha'?

Dagmar Eg veit ikki, góða.....

Morgana Men vitin skramblar saman, vit noyðast!

Dagmar Ver eitt sindur tolin Morgana. Nú mugu vit fyrst tosa við pápa.....

Morgana Tú mamma, kendi tú handan mannin, hann við skegginum?

Dagmar Ja, eg kendi hann einaferð, fyri næstan tjúgu árum síðani, hevði næstan gloymt hann, ikki so frægt sum eg kendi hann aftur, men eg eri sikkurt eisini nógv broytt.....

Morgana Vóru tit par tá?

Dagmar (*illa við*) Nei, ikki so..... vit vóru bara góðir vinir....

Morgana Løgið at tit ikki hava tosað saman í tjúgu ár, um tit vóru góðir vinir. Eg helt, at um man var vinir, so var visti man alt um hvønn annan, men eg kann sjálvandi onki vita um hatta, eg havi ongantíð havt nakrar vinir..... Nú fari eg oman, eg vil síggja tá teir fara, tað fer ikki at vera lætt hjá teimum at fáa bátin av sandinum.....

(*Báðar fara, blackout*)

2. partur

1.leiktilburður

(Myrkur, eykennistónleikur, vitaljósið kemur aftur fejandi um rúmið. Einaferð steðgar ljósstrálan og John stendur í henni:)

John Eg eri John Evah, eg eri einhálvtrýs ár. Eg eri vitameistari á Skopulus-vitanumuttanfyri Port Janua. Eg havi verið her í tredivu ár, ja, í veruleikanum væl longri enn tað, havi kent vitan alt lívið.

(Ljósið fer víðari, snarar nakrar ferðir, steðgar so aftur við Dagmar.)

Dagmar Eg eri Dagmar Evah, tveyogfjøruti ár. Eg eri kona John Evah, vitameistari og mamma Morganu. Lívsstarv mítt higartil hevur verið at verið lærari hjá Morganu. Eg kom her, tá eg varð liðug á læraraskúlanum, fyri sekstan árum síðani.

(Ljósið steðgar á Morganu.)

Morgana Morgana Evah! Ja, tað eri eg! Eg eri einasta barnið hjá John og Dagmar Evah. Eg havi búð á Skopulus-vitanum altíð, og nú eri eg fimtan.

(Ljósið heldur fram at snara, og av og á steðgar tað á einum teirra.)

John Eg kenni mín vita sum mína egnu beinagrind, hvørt trapputrin, hvørja metalplátu, hvønn bolt og hvørja skrávu, og kortini siga teir mær, at vitin kann ikki standa seg gjøgnum einum heystódn afturat.

Dagmar Eg havi verið fegin um at vera her úti saman við John hesi sekstan árin. So lægið at hugsa, at tað longu eru so nógv ár! Tá eg kom her út stúrdi eg í fyrstani, hvussu tað fór at vera, ella eg veit líka, eg stúrdi ikki rættiliga, hini stúrdi fyri meg.....

Morgana Pápi er vorðin ørur sum ein skatumási og ætlar sær at blíva verðandi her um so vitin skramplar saman undir fótunum á honum!

John Eg veit, hvat mín kroppur tolir, ongin kvaksalvari skal koma her, og siga mær, at eg eri sjúkur, hevði eg verið tað, hevði eg vita tað.

- Morgana Eg ætlið mæ'r so avstað
- Dagmar Eg sá John fyrstu ferð, ta ferðina vit vóru við læraraskúlanum á ekskursiún her til Skopulus ein augustdag. Hann stóð har bara, so reystur og tryggur sum eitt fjall..... og ja, kann fjalli ekki koma til Móses, so..... Eg havi fyri so vítt onki ímóti at koma inn á land aftur, men ekki uttan John, - og hann fer jú ekki frá sínum vita.....
- John Tær siga, eg eri vorðin gamal og treiskur, at eg ekki kann síggja ta góða í broytingini
- Morgana Men eg fari kortini ekki at lata tey verða eftir her, meðan vitin morlast yvir hövdunum á teimum.
- Dagmar Men kortini, tað eru lærdir menn, ið hava kannað handan vitan á Kap Phalén..... Tað segði Alexandur..... (*verður knappliga illa við, tigur.....*)
- John Tær skilja ekki týdningin í at standa ímóti.....
- Morgana Tey skulu av oynni saman við mæ'r. Mamma ger onki, sum pápi ekki er við uppá, og so eri bara eg eftir, sum kann gera nakað, eg og Kloppus. (*tá sæst hvat hon hevur í ørmunum, eitt gamalt, slitið, ódefinert toydjór.*)

2. leiktilburður

(*Tað skýmir á vitanum. John er einsamallur, hann stendur og bínir út í skýmingina.*)

- John Longu næstan hálvur septembur. Teir hava latið meg fingið frið í meir enn ein mánað. Løgið kortini, at teir ekki hava skrivað aftur ella kallað yvir radio. Roknaði við, at teir fóru at ganga á meg uttan íhald nú..... Eg veit ekki, hvat er verri, at bíðja ella at berjast..... Helst er taktikkurin hjá teimum, at eg skal hava stundir at hugsa meg um, so “skil” kemur á meg. Stuttligt at hugsa sær, at teir halda, at tað ber til hjá mæ'r at broyta hugsan..... (*fer út á svalan, rópar*) Tú mási! kann nakar noyða teg at flyta, ha! nei, ongin kann!! Heldur ekki meg. Og hvar skuldi tú kanska flutt? Ella eg? Man kann ekki flyta.

(Morgana kemur upp.)

- Morgana Hvönn rópar tú á, pápi? Tað eru ikki teir, sum koma, ha’?
- John Eg tosið við meg sjálván! Hvør ætlar tú skal koma til Skopulus á kvøldið?
- Morgana Melcior og Alexandur sjálvandi! Teir munnu fara at koma aftur nakað skjótt nú, ha?
- John So, hvat fær teg at halda tað?
- Morgana At banka eitt sindur av skili inn í tín gamal heys!
- John Nú, nú Morgana, hví tosar tú so við meg?
- Morgana Vit mugu flyta!
- John So!?
- Morgana Sigur tú bara “so”? Eg ætlið mær ikki at standa undir, tá vitin skramblar niður í høvdið á mær!
- John Hvussu ofta skal eg siga tær tað? Vitenum feilar onki! Heldur tú kanska ikki, at eg kenni hendan vitan nóg væl til at vita, at onki kann henda. Hann er tryggur sum ein skansi.
- Morgana *(flennur uppá há)* Ha! Tað helt hin vitameistarin helst eisini, sum búði á Kap Phalén-vitanum! Og so stóð hann bara har við metalplátunum heglandi oman yvir seg, og boltaregninum sprænandi út í luftina.....
- John Vitameistarin á Kap Phalén hevði bara verið har í tvey-trý ár, hann kendi ikki vitan. Hevði hann kent hann, hevði hann varnast, at ljóðini vóru farin at broytast, at ristingarnar í vitanum í storminum ikki vóru tær somu sum tær høvdi verið tey seinastu 27 árin, at tað kendist ørvísi at ganga niðan trappurnar ella lata hurðarnar upp, at tað var ørvísi at spennar boltar og skrúvur. Men hann visti ikki av øllum hesum, hann kendi ikki sín vita, tí stóð hann har sum eitt býtt, tá vanlukkan hendi.
- Morgana Nei, álvara pápi, tú vilt ikki trúgva nøkrum øðrum enn tær sjálvum ha’?.....

(Tað er nú vorðið so skýmlegt, at illa sæst inni, John fer yvir og tendrar lanternuna. Hon lýsir beint í andliti á honum eitt bil.:)

John Eg eri vitin, eg kann hugsa, tí hugsar vitin.

(Ljósið fer at snarað. Lýsir á Morganu.)

Morgana Eg havi vit, tí hugsar eg.....

John 3 glamp, stegður 10 sekund, 3 glamp, steðgur 10 sekund....

Morgana Kloppus hevur ikki vit, men kortini hugsar hann - fyri meg.....

3. leiktilburður

(Dagur. Ongin er í rúminum, men so kemur Morgana leypandi niðan. Hon leypur eftir kikanum og út á svalan, har hon hyggur leingi.)

Morgana *(gleðisróp)* Ja! Hatta eru teir! Endiliga! *(rópar oman)* Hey, mamma, teir koma aftur. Kom niðan og hygg!.

Dagmar *(úr neðra)* Bíðja, eg komi! *(Skjótt hoyrist hon koma smárennandi niðan.)* Er tað heilt vist, at tað eru teir?

Morgana Ja, hygg, tú er akkurát líka spent sum eg, nú hann sjálvur vinmaðurin hjá tær kemur.

Dagmar Halt mun við tær, Morgana, vit kennast næstan ikki longur.

Morgana Og hvat so? Um man er vinir einaferð, so er man væl altíð vinir?

Dagmar Nei, so einfalt er tað ikki altíð. - Alexandur og eg..... eg meini, vit kendust ikki so leingi..... bara nøkur ár..... vóru ikki vinir uppá tann mátan.....

Morgana *(forvitin, veit hon ger mammu sína illa við, við at bora í tí)* So, uppá hvønn máta so?

Dagmar Eg veit ikki.....

Morgana Kom nú, sig mær, hvat var ímillum tykkum.

- Dagmar *(hon er eitt sindur illa við, hyggur eitt sindur kring seg, sær knappliga kalendaran)* Oy, er tað longu 11. september, øgiligt sum tíðin gongur.....
- Morgana Sig mær tað nú!
- Dagmar Teir søgdu, at vit helst skuldu flyta áðrenn oktober, tí tá kunnu tær stóru ódnirnar koma.....
- Morgana *(irriterað)* Mamma! *(steðgar á)* Hvat segði tú? Áðrenn oktober? Hvussu ætlar tú, at fáa pápa at skifta meining uppá ein hálvan mánað?
- Dagmar Eg veit ikki, góða, eg ani tað virkuliga ikki.....
- Morgana Hvat nú, um vit bara pakka og fara, fer hann so ikki at koma allíkavæl? Hann kann jú ikki bara vera eftir her einsamallur?
- Dagmar Hann búði her úti einsamallur í sekstan ár, áðrenn eg flutti her út við tær, tað veitst tú.....
- Morgana Men..... men..... eg meini, pápi kann ikki bara vera eftir her úti!
- Dagmar Tað verður hann heldur ikki, góða, eg fari ikki frá honum.....
- Morgana Men, for hundan! Tú gert onki, fyri at yvirtala hann! Ger okkurt! Eg kvalist av at vera her..... *(broytir knappliga tosingarlag, hon spælir týðiliga komediu)* Mamma, eg tori ikki at vera her, eg ræðist at búgva her, tað er farligt! Hugsar tú slett ikki um, hvat hendi á Kap Phalén-vitanum! Eg hugsar um tað alla tíðina. Hvørja nátt tá eg leggi meg, hugsar eg um handan neyðars vitameistaran, sum stóð har, tá jarnplátarnar byrjaðu at loysna, boltarnir bara sprukku út úr vegginum, og vindurin trokaði seg inn í vitan, blásti hann upp so hann brast! Hann kundi hava fingið boltarnar inn í eyguni, verið hálshøgður ella í hvussu so er fingið armar ella bein skorin av av metalplátunum, ligið kroystur undir einum granitblokki.....
- Dagmar Men, Morgana, halt uppat! Tað var slett ikki so tað hendi! Tað var slett ikki so ógvisligt.
- Morgana Tað leggi eg onki í, tað er soleiðis eg fyristilli mær tað, tá eg leggi meg at sova, og so tori eg slett ikki at sova. Bara eitt sindur

av vindi er, so gangi eg runt og føli allastes, at vita um ikki tað gýsur onkrastes, viti um ikki onkur boltur er loysnaður, um ljóðið ikki er ørvísi, tá eg gangi oman trappurnar, um hurðarnar ikki knappliga eru farnar at taka, um ikki....., mamma, eg eri bangin, so bangin!! Eg vil burtur!! Eg havi ongantíð verið so bangin í.....

Dagmar *(brýtur hana av)* Morgana! Nú steðgar tú! Altíð skalt tú gera so nógv av!

Morgana *(flennur)* Ja, sjálvandi! Tú gert jú onki av tær sjálvari, so okkurt má eg finna uppá.

Dagmar *(ill, ríppir kikaran úr hondini á henni)* Nú, skalt tú ikki oman at taka ímóti hasum riddaranum hjá tær?

Morgana Jú sjálvandi skal eg tað, og eg skal ikki gloyma at heilsa tínum gamal vinmanni. *(hon strýkur oman)*

Dagmar *(rópar aftaná henni)* Morgana, nú skikkar tú tær sum fólk!!

(Løtu seinni hoyrat John'sa tungu fet í trappunum. Hann gongur róliga upp.)

John Dagmar, ert tú her?

Dagmar Ja, hví ikki?

John Nei, eg helt bara, at tú eisini vart farin oman at bjóða teimum óbodnu gestunum vælkomnum.

Dagmar Nei, eg eg hevði ikki ætlað mær, men nú rann Morgana oman, og hon er so løgin fyri tíðina, eg veit ikki, hvat feilar henni.....

John Feilar henni? Men tað er ikki Morganu eg stúri fyri, tað eru hasir báðir serfrøðingarnir, sum teir kalla seg. Tað eru teir sum koma her og vilja skræða okkum upp við rót. Morgana er bara sum hon altíð er, hon hevur sett sær í høvdið, at hon vil burtur, og so helmar hon ikki fyrr enn hon troyttast av hugskotinum. Minnist tú ikki, tá hon vildi hava ein hest? Hon júkaði um tað í næstan eitt hálv ár, setti oynna á annan endan, men so tímdi hon knappliga ikki meir. Soleiðis er hon bara.

Dagmar Soleiðis haldi eg ikki, at tað er hesaferð.

- John Teir fara at gera, hvat teir kunnu at bróta lív okkara í skjelasor. Teir “vita” hvat er rætt, og teir hevur “rættin” í sínari hond. Inni á Vitaverkinum hava teir avgjørt, at tað betur kann betala seg, onki fólk at hava á Skopulus, og tí hava teir spunni hasa søguna í um vitan á Kap Phalén. Teir halda tað sær betur út, at teir hava flutt okkum av vitanum, tí her var vandamikið, enn bara at siga meg úr starvi, so standa teir sum teir stóru bjargingarmenninir, og ikki sum tað harða Vitaverkið, sum bara automatiseraruttan at hugsa um mannalagnurnar sum tað gongur út yvir.
- Dagmar Nei, John, soleiðis er tað ikki. Tað kann á ongan hátt betala seg hjá teimum at ríva hendan vitan niður og byggja ein nýggjan, bara fyri at tað skal síggja betur út. Og Alexandur segði, at vitin veruliga er.....
- John *(brýtur hana av)* Alexandur? So tú trýrt heldur hasum slipsamanninum enn mær?
- Dagmar Åh, nei, John, tað er ikki tað!
- John Gott, so tosa vit ikki meir um tað. Far bara oman og biðj teir koma niðan at plága meg, eg kann líka so væl leypa út í tað sum at krúpa út í tað. Jú fyrr teir eru av oynni aftur, jú betur.

(Dagmar fer oman.)

4. leiktilburður

(John fer undir at arbeiða við okkurt í lanternuni. Hann er slett ikki so ótryggur sum fyrri ferðina, heldur virkar tað sum hann rættiliga er “til dyrstin fús”. Skjótt hoyrast fet í trappuni, og Melcior Ortoli kemur inn.)

- John Nú kemur tú einsamallur?
- Melcior Góðan dagin, Harra Evah, - hm, ja, Alexandur skuldi, - Alexandur Brevalan, meini eg sjálvandi, hann sum eisini var her úti við mær tann 6. august.....,
- John Ja, eg veit, og tú ert Melcior Orloti, haldi eg, tað koma so fá fólk á Skopulus, at her minnst vit tey øll.
- Melcior Ortoli, eiti eg, ikki Orloti..... Ja, Brevalan skuldi líka geva

konu tygara eitt bræv, postmaðurin gav okkum postin og alt hitt út við, so nýtist honum ikki at koma í morgin, tey hava eisini lovað so keðiligt veður. Ja, og tað er eisini eitt sindur tí, at vit koma her út í dag.

John Við postinum? Hví tað, tað vildi ikki verið fyrstu ferð, at postbáturin ikki kom til tíðina?

Melcior Nei, eg meini, av veðrinum. Vit noyðast at tosa við tygum, tær stóru heystódnirnar standa fyri durðunum, og stórir vandi er fyri, at Skopulus-vitin ikki stendur gjøgnum eina av teimum stórstu. Tað eru fleiri ár síðani, at vit hava havt eina av teimum heilt ringu ódnunum, so móguleikin fyri, at ein sovorin kemur júst í ár, er sera stórur.....

John og so.....?

Melcior *(gerst ósikrari og ósikrari, tí John er so róligur)* Ja, og so..... ja, og so eru vit komnir at royna at fáa tygum at skilja, at tit noyðst at flyta nú, - ja, so skjótt sum gjørligt, helst áðrenn mánaðurin er av.

John *(smílist)* Núso, tað vilja tit hava meg at skilja? Ja, so kann eg ikki annað enn at royna at fáa tykkum at skilja, at vit ætlað okkum ikki at flyta og at tað als ongin ársøk er at stúra fyri vitnaum. Eg kenni mín vita, eg veit at onki bilar honum.

Melcior *(púra paff)* Men, men..... men kanningar eru gjørdar.....

John *(letur hann ikki tosa seg lidnan)* Kanningarnar eru ikki gjørdar her á Skopulus, men fleiri 100 kilometrar hagani á einum heilt øðrum vita, ja, einum vita sum ikki longur var til, tá kanningarnar byrjaðu. Hvussu vilt tú hava, at eg skal trúgva hasum kanningunum?

Melcior *(roynir at manna seg upp)* Men, harra Evah, tað....

John *(brýtur av)* Tú kanst kalla meg John, hatta “harra” er so fjákut.

Melcior *(gerst meira og meira ørkymlaður)* Ja, John, ja, eg meini, hvar kom eg frá?..... Jú, hasar kanningarnar eru gjørdar av serfrøðingum, tað eru vísindaligar kanningar, tygum kunnu ikki bara kveistra tær av vegnum soleiðis.

John Og hvørjir eru hesir serfrøðingar so? Ungir óróyndir menn sum tú, Melcior, ið ongantíð hava so mikið sum ligið nátt á einum vita?

Melcior Nei, nei,..... tað eru lærdir menn, teir hava lisið ártíggjur av sínum lívið, teir.....

John Tú meinar sovornar skriviborðsmenn sum Brevalan? Sovornir menn sum ikki hava luktin av maskinrúminum í næsunum, sum ikki hava ljóðið av vindi og metaltrappum í oyrunum? Sum hava hendur so nossligar, at tað skínur av teimum, at tær hava ikki so mikið sum spent ein bolt alt lívið? Sovornir menn, sum onki leggja í sálina í vitanum, sum heldur vilja kenna útrokningina av, hvussu langt ljósið røkkur, enn at síggja lanternuna senda glæmuna út í náttina og skera seg ígjøgnum mjørkan. Er tað sovornar menn tú vilt hava meg at trúgva?

Melcior Men hattar eru vísindarligar kanningar.....

John Ja, tað hevur tú longu sagt mær, men lurta tú nú eftir mær eina løtu, ungi maður, so kanst tú sleppa at tosa so vísindaligt sum tú vilt aftaná. *(Hann leggur hondina á herðarnar á Melcior og førir hann yvir til glaskúpuna.)* Legg hondina her, hvat er hetta? Ja, tær nýtist ikki at svara, tú fert helst heilt vísindarligt at svara mær, at hetta er Fresnel-glaskúpa, at hon vigar so og so nógv., hon kann senda glæmuna 25 míl út á hav og so framvegis. *(Hann tekur hondina á Melcior og leggur hana á kúpuna.)* Og tað er sjálvandi onki meira satt í verðini enn tað, men royn tú at lata hondina kína kúpuni, spakuliga, varliga, gloym alt tú veitst eina løtu, - eg ivist ikki í, at tú veitst eina øgiliga rúgvu - kenn ístaðin. Blunda, kenn formin, hitan, ristingarnar, legg tær í geyma alt tað fær teg at hugsa um, steðga ongum tankum, far víðari enn tøluni..... víðari enn alt hetta vísundaliga, sum er tykkara religiún..... kenn!

(Melcior hyggur hálvgun forstrektur uppá hann, men ger so sum han verur biðin. Hann kínur kúpuni, týðiligt at hann kennur seg illa fyrst, men so slappar hann av og roynir at gera sum John biðjur hann,)

John Tær nýtist ikki at siga mær, hvat tað fær teg at hugsa um, eg haldi, at eg man kenna allar tankar tú møguliga kanst hava um eina slíka kúpu. *(Eina løtu eygleiðir hann Melcior.)* Kom nú her

yvir! (*Melcior letur eyguni upp aftur, tað er týðiligt, at hann hevur havt góðar tankar. John førir hann yvir at veggjunum, tað er her tað skal kennast, at vitin er eitt soverið Jules Verne-byggjari av metalplátum og stórum boltum.*) Hygg sært tú hesar boltarnar? Kanst tú ímynda tær, hvussu nógvir sovnir eru í hesum vitanum? Nógvir túsund! Ja, tað undrar teg jú ikki, tøl kennir tú, men veitst tú hvat? Eg kenni hvønn tann einasta ein av teimum, har er ongin, sum eg ikki havi spent og skift og hjúkla um sum eitt smábarn. Eg veit akkurát hvørjum standi hvør tann einasti ein er í, eg veit akkurát, hvussu nógvir umdreiningar teir skulu hava, fyri at vera júst so spentir, sum tað er best fyri metalið, so tað heldur longri; eg veit akkurát, nær hvør einstakur teirra skal skiftast. Her, royn at loysa handan! (*hann gevur honum ein skiftilykil, og Melcior skrívar, eitt sindur forvirraður, veit ikki um hann skal halda mannin vera svakan ella genialan.*) Ja, soleiðis, og fest hann so aftur, ja....., nei, hatta er ov fast.... ov leyst, eitt lítið kvink afturat..... eg segði eitt lítið kvink, ikki ein hálvanumgang, tú karvar skrávugangin sundur uppá handan mátan..... Ja, soleiðis.....Royn nú handan..... hasin er eitt heilt annað slag, kennir tú tað?

Melcior Eg føli ongan mun!.....Er veruliga nakar munur?

John Ja, stórur munur..... sært tú, hví eg sigi, at vitameistarin á Kap Phalén-vitanum ikki kendi vitan hjá sær nóg væl til at kunna rokna út, tað sum hendi.

Melcior Tað hava tygum als ikki sagt.

John Ikki?!..... Áh, nei, nú eri eg í ørviti, tað var við Morganu eg segði tað..... Lat tað fara..... kom her (*Hann førir Melcior útum*) Anda!..... Kallar tú hatta at anda? Súgv luftina inn gjøgnum nösina, nógv harðari! Hendan luftin er ikki full av royki og osi, tú kanst fylla tær lunguni til fulnar uttan at ræðast. Anda! Ja, soleiðis! Kennir tú angan?! Kennir tú, hvussu tað surrar í hōvdinum? Hvussu tað reinsar lufttrøið og endurnýggjar lunguni?! Abbi mín var vitameistari fyri mær, hann arbeiddi til hann var næstan 90, tá flutti hann til býin, hann doyði tvær vikur seinni. - Kennir tú tað?

Melcior Ja, hon er so frísk, so metta, ja, tað er næstan sum at eta! Eg verið mettur av henni! (*flennur eitt sindur ósikkurt.*)

John Hyggjasíggj, hannsjálvur, nú byrjar tú at skilja okkurt. (*hann slotar*) Hann er so ikki makaður vindin, síðan tit komu, - var eg tit, fór eg inn aftur nakað skjótt, ikki vist at tit sleppa, bíðja tit leingi afturat..... Eg má fara yvir á Kópavíkina, eg havi nakrar rúsur standandi, fáir eg tær ikki inn nú, fer streymurin við teimum. Tú finnur sjálvur omanaftur..... (*hann gongur kvikliga út.*)

5. leiktilburður

(*Melcior stendur eftir, veit ikki rættiliga, hvat hann skal gera av sær sjálvum, ætlar sær at fara oman, men fyrst andar hann djúpt, fer yvir og nemur við boltarnar og leggur síðani kínandi hondina á glaskúpuna. Beint tá kemur Morgana rennandi niðan. Melcior tekur kvikliga, illa við hondina av kúpuni.*)

Morgana Nú orkaði eg ikki at bíðja meir, eg má sleppa at tosa við teg!

Melcior Við meg? Vilt tú tosa meg meg serliga?

Morgana Ja, sjálvandi, tú segði jú, at tú vildi “bjarga” mær.. (*hon flennur*).

Melcior (*rodnar*) Gjörði eg?

Morgana Ja, kanska tú ikki segði akkurát tað, men tú segði, at tú vildi hjálpa mær burtur hagani..... men nú tímir tú kanska ikki meir?

Melcior (*eldhugaður*) Jú, sjálvandi, eg skal gera alt, eg kann, fyri teg! (*varnast at hann hevur verið ov eldhugaður*)

Morgana Ja, álvara, alt?! Leggur tú nakað í meg?

Melcior (*tekur hondina hjá henni*) Eg havi ikki hugsa um annað enn teg í ein heilan mánað!

Morgana (*strálar av frøði*) Hevur tú?! Hevur tú hugsa um meg líka síðan tit vóru her?! Hvussu hevur tú hugsa?

Melcior Nei, eg veit ikki..... eg kundi ikki fáa tankarnar av tær,..... eg kundi ikki lata vera við at hugsa um hesa einsamallu ungu gentuna, sum situr úti á sínum skeri mitt úti í havinum, og sum leingist so eftir at sleppa burtur..... eg havi hugsa.....ja, eg veit, eg burdi slett ikki hugsa so, tú ert so

bara ein smágenta, það eru foreldrini hjá tær, sum eiga at avgera
fyri teg.

Morgana Eg eri ikki ein smágenta, um tveir mánaðir verið eg sekstan! Ert
tú kanska so ræðuliga gamal? Tú kanst ikki vera nógvar dagar
yvir tjúgu.

Melcior Eg eri ellivu ár eldri enn tú!

Morgana Sjeyogtjúgu? Tann yngsti á postbátinum er fimmogtredivu, haldi
eg..... og ja, eg snakki so sjáldan við onnur fólk enn teir, meir
enn einaferð, meini eg, - tá vit eru inni í býnum, so hitti eg
onkuntíð onkur fólk, men eg práti næstan ongantíð so leingi við
nakran, at eg fáí at vita hvussu gomul tey eru..... Góði sig
mær, hvussu tú hugsaði um meg, tá tú vart har inni í býnum?

Melcior *(eitt sindur ørkymlaður av tí at Morgana spyr hann so
beinleiðis)* Eg veit ikki, eg bara hugsaði um teg..... eg.....

Morgana Vóru það góðir tankar?

Melcior Tú..... tú ert so ørvísi..... eg havi ongantíð hitt nakra sum
teg!

Morgana Ha ha! Eg giti, at tú ikki hevur hitt aðrar vitameistaradøtur fyrr,
tær munnu allar vera sum eg....

Melcior Ongin kann vera sum tú, Morgana! Morgana, eg haldi næstan, at
eg elski teg!

Morgana *(nístur av frøði)* Elskar tú meg?! Meinar tú það? Hatta er það
ongantið nakar sum hevur sagt við meg! Hvussu kanst tú það, tú
kennir meg ikki?!

Melcior Eg veit ikki, eg havi ongantíð havt það soleiðis fyrr, kenni meg
so býttan, men eg kenni bara, at eg kundi gjørt alt í verðini fyri
teg!

Morgana Kundi tú doyð fyri meg!?

Melcior *(kløkkur)* Doyð fyri teg? Hví spyrt tú um það? Nei, eg kann liva
fyri teg!

Morgana Eg spurdi bara, eg helt, at um man elskar nakran, so er man so

góður við tey, at man er til reiðar at doyggja fyri tey?

Melcior Men hvør hevur sagt tær hatta?

Morgana Ongin, men mamma er til reiðar at doyggja fyri pápa, ella saman við honum í hvussu so er, hon verður verandi á vitanum saman við honum líkamikið um vitin rapar, ella hvat so kann henda..... um eg altso ikki geri okkurt við tað.....

Melcior Hvat kanst tú gera við tað?

Morgana Eg veit ikki, alt møguligt, eg geri longu alt møguligt..... Vilt tú hjálpa mær?

Melcior Eg skal gera alt, tú biðjur meg!

Morgana So ert tú ein ordiligur riddari!

(Morgana loypir um hálsin á honum. Hann er bilsin, men tekur hana fast inn at sær, hevur ringt við at sleppa henni aftur, sum trýr hann ikki veruliga uppá tað sum hendir. Tá hoyrist róp úr neðra.)

Alexandur Melcior, ert tú har uppi?

Melcior *(kløkkur, sleppur Morganu og stríkur út a svalan)* Ja, eg eri her!

Alexandur Tú mást heldur koma nú. Vit noyðast at fara, eg havi roynt at tosað við vitameistaran, men hann er ikki at flættast við. Skulu vit náa heim áðrenn veðrið verður ov ringt, noyðst vit at fara beinanvegin.....

Melcior Eg komi. *(Hann kemur inn aftur, hyggur at Morganu, eitt sindur hjálparleysur)*

Morgana Far bara, eg verið her til tú kemur aftur, stúr ikki fyri tí *(flennur)*. Finn uppá okkurt! Tú veitst so nógv um vitar, okkurt mást tú kunna finna uppá, at fáa pápa burtur higani.

Melcior Eg skal! Eg skal finna uppá okkurt. Morgana! Eg

Morgana Ja, eg geri, hvat eg kann her.

(Hann klemmar hana fast aftur, hon gevur honum ein stóran muss og so rennur hann oman, hesa lötuna virkar hann nógv yngri enn hann er, sera óbúgvín, hon virkar sum tann eldra av teimum.)

6. leiktilburður

(John og Dagmar koma upp bæði. Hann hefur okkurt hann skal ger í vitanum, hon kemur við einum brævbjálva í hondini aftaná honum. Morgana er farin út á svalan, har hon stendur og veittrar til Melcior.)

John Hvat er í hasum brævinum, at tað er so týdningarmikið, at tað ikki kann bíðja, til eg eri liðugur her uppi?

Dagmar Hetta er tað merkiligasta, mær hefur verið fyri, John. Hetta ber yvirhøvur ikki til.

John Hvat er tað meðni?

Dagmar Hetta er eitt svar uppá eina umsókn, sum eg ongantíð havi skrivað!

John Umsókn um hvat?

Dagmar Um eitt lærarastarv inni í Port Janua, aftaná heystfrítíðina, á skúlanum har eg var í praktikk.

John Ná?

Dagmar Ja! Tey siga, at eg havi fingið starvið eg søkti.

John Hvat er tað fyri starv?

Dagmar *(lesur úr brævinum)* Lærari í øllum vanligum lærugreinum, men, siga tey, at eftirsum eg ikki eri von at undirvísa heilum flokkum av børnum, so er betur at eg her tað fyrst árið bara havi teir smáu flokkarnar..... - men eg havi onki starv søkt, John!

John *(stendur eina løtur og hyggur bara uppá hana)* Hvussu ber hatta til? Um tú fært svar uppá eina umsókn, so má onkur umsókn vera send!

Dagmar Men John, eg sigi tær jú, eg havi onga umsókn sent!! Eg skilji onki av hesum!

John Ja, tú gert sum tú vilt..... er neyðugt hjá tær at fara, so fert tú, tað er kanska eisini best fyri Morganu.....

Dagmar *(ólukkulig)* John, skilur tú ikki, hvat eg sigi? Tað eri ikki eg,

sum havi sent hesa umsóknin. (*mestsum fyrri seg sjálva*) Kann tað vera onkur av mínum gomlu starvsfeløgum, sum vil spæla mær eitt puss?

(*Morgana hevur eina løtu staðið og lurtauttanfyri, nú kemur hon inn.*)

Morgana Tað er kanska hasin gamli “vinmaðurin” hjá tær, sum hevur sent hatta!

Dagmar Sovorið tvætl, Morgana.

John Vinmaður? Hvør vinmaður?

Morgana Alexandur Brevalan.

John Kennast tit bæði? Tað hevur tú ikki sagt mær.

Dagmar Kendust fyrri langari tíð síðani. Sovorið tvætl Morgana, hann hevur onki við hetta at gera. Hann kundi ikki funnið uppá at gjørt nakað ólógligt.

John Tú hevur kanska hitt hann aftur onkuntíð inni í býnum?

Dagmar Eg kendi Alexandur langt áðrenn tína tíð, og havi ikki sæð hann síðani.

Morgana Løgið at tit skuldu hittast herúti.

John Morgana, nú heldur tú uppat!

(*Morgana fer við gron. Steðgur kemur í eina løtu, ongin sigur nakað, okkurt er í luftini.*)

Dagmar Líkamikið hvør hevur sent hasa umsóknina, John. Eg fari ongan veg. Eg verið hjá tær, tað veitst tú.

(*Blackout*)

7. leiktilburður

(*Tað er nátt á vitanum, lanternan snarar, vindurin ýlir. John stendur og bínir út í myrkri. Bráðliga hoyrist eitt ørvísi ljóð, tað kemur ikki úr storminum, men innan úr vitanum, eitt óbestemmiligt ljóð, eitt slag av knasan, ella brakan. John hvøkkur við. Ljóðið er stutt, men kemur aftur eina lítla løtu seinni, samstundis ella beint aftaná eina harðliga hvirlu. John støkkur eisini saman hesaferð, og hann tykist sera fjálturstungin eina lítla løtu, men ristir so hetta*)

*av sær, sum onki var hent, og fer at takast við okkurt. Blackout, her kann
møguliga verða steðgur, um tað er neyðugt.)*

3. partur

1. leiktilburður

(Myrkt, eykennistónleikur, lanternan snarar, Morgana situr á einum stóli, beinini uppi á stólinum, armarnar um knøini, hon er í náttklæðum og í einari hondini hefur hon eitt elligamal sera slitið toydjór, tað er heitl óbestemmiligt hvat tað einaferð hefur verið fyri eitt djór, ella hvønn lit tað hefur havt, tað er bött umaftur og umaftur. Lanternan steðgar á henni.)

Morgana *(múlatrútin, hon virkar ógvuliga barnslig, nógv yngri enn síni 15 ár, hon tosar við toydjórið)* Nú hefur hetta vart alt for leingi, helsj eisini tað Kloppus? Tað er ein mánaði síðani teir vóru her síðstu ferð, ja, meira enn tað! Hann ætlar sær sikkurt ikki at gera nakað sum helst við tað. Hvat sigur tú, Kloppus, at hann hefur jú skriva mær brøv? Ja, tað veit eg óluksáluga væl, men hvat so? Fyri tað um hann sigur mær 100 ferðir at hann leingist eftir mær, og bara hugsar um meg og alt hatta, so fær tað ikki pápa til at vilja av Skopulus. At eg bara kann fara sjálv? Tað kanst tú saktans siga, Kloppus!

Melcior má vita okkurt, vit kunnu gera. Eg dugi ikki at fjasast við mekanikkin, dekan sum eg angri, at eg ikki havi tíma at lurta eftir pápa, tá hann hefur vilja fortalt mær um motorarnar. So hevði eg sjálv kunna funnið uppá okkurt. Ja, eg meini tað ordiliga, eg haldi, at um man gjørði okkurt, so at vitin slett ikki riggaði knappliga, so hevði pápi verið so ólukkuligur, at hann kanska fór at hugsa um, at tað var líka gott at automatisera vitan. Tað allarbesta hevði verið, um har var okkurt í ólagið mitt í eini ódn, so..... Hvat sigur tú, Kloppus? At eg ongantíð kundi funnið uppá nakað soverið, at trygðin hjá skipunum er tað týðningarmiklasta í verðini? Men tú kundi, ha' Kloppus? Tí tað er so ofta, at tað slett ikki koma nøkur skip inn um náttina í storminum, so um tað bara var hesa einu ferðina, at onki ljós var, so..... Ja, tað passar, Kloppus, vit royna eisini at bjarga mannalívum, okkara, pápasa, mammusa. Og so er tað loyvið at gera soverið? Alt í lagið Kloppus, men so er tað tú, sum hefur skyldina, at tú bara veitst tað!

Hatta brævið hjá mammu, tað gjørði so ikki so nógvan mun, hon fer ikki kortini, sjálvt um hon kanska hefur hug..... Eg sat og læs í avísini, og so sá eg, at tey søktu lærara á einum skúla, og so mintist eg knappliga, at mamma onkuntíð hefur fortalt, at hon

einaferð undirvísti á tí skúlanum. Eg skrifaði hana við maskinuni og það er so lætt at skriva undirskriftina hjá mamma, hon skrivar akkurát sum eg. Mamma heldur það er Alexandur, sjálfviti um hon ekki vil trúgva tí. At það eri eg, það fer hon ongantíð at finna út av..... kanska eg sigi henni það, tá vit eru flutt, men ekki fyrr. Eg vil sjálvandi ekki, at pápi verður ordiliga keddur, men okkurt mátti eg jú gera, Kloppus! Og eg gjørði það jú eisini bara, tí tú segði við meg, at um mamma og pápi gjørdust óklár, so var kanska lættari at fáa tey at flyta. Hví kemur Melcior ekki eingong her út aftur! Bara skrivar! Eg vil hava at hann kemur her, beinanvegin! (teskar) Mær leingist..... eftir honum.....

(Tá brakar knappliga so undarluga í vitanum, ikki heilt sama ljóð sum fyrru ferðina.)

Morgana *(loypir upp av stólinum, hjartkipt, kroystir Kloppus inn at sær)*
Hoyrði tú hatta, Kloppus? Hvat var hatta? Onki ljóðar so! Tað var inni her, ikki úti!

(blackout.)

2. leiktilburður

(Dagur á vitanum. Hetta er 14. oktober., það sæst á kalendaranum. Veðrið er ruskut. Dagmar er í rúminum, gongur runt, og er nervøs. Hon hyggur onkuntíð út, men það er sum hon roynir at fjala seg. Trin hoyrast koma niðan trappurnar, hoyrist at það ekki eru John ella Morgana. Dagmar verður enn meira stökkin. Tað er Alexandur sum kemur inn.)

Alexandur Her ert tú, Dagmar. Hví komst tú ikki oman, tá vit komu? Har var bara dóttur tín. Maður tín er heldur ikki at finna.

Dagmar Hví eru tit komnir aftur, og hví í dag? Veðrið er so ringt, tit sleppa kanska ikki inn aftur.

Alexandur Tað er júst tí, vit koma í dag.

Dagmar So at tit kunnu liggja veðurfastir?

Alexandur Nei, at noyða tykkum inn við okkum til Port Janua. Hann lovar ódn, það er ikki klókt, at tit verða her.

- Dagmar Tit kunnu ekki noyða okkum til nakað, ekki meg og so slett ekki John. Hvussu kanst tú bara hugsa tankan, at royna at fáa ein vitameistara til at fara av vitanum, beint áðrenn eina ódn? Tað er næstan verri enn at biðja ein skipara fara fyrstan av tí søkkandi skipinum, Alexandur!
- Alexandur Eg veit, men vit ætlaðu, at tit skuldu koma við inn, bara meðan ódnarveður er, tá tað er av, og um onki er hent, so kunnu tit fara út aftur, um tit endiliga vilja, meðan arbeið verður við málinum. Vit hava útgerð við okkum, sum kann halda vitanum koyrandi í trýggjar dagar, uttan at nakar er um hann. So kann John eisini koma við, uttan at hava nakra kenslu av, at hava svikið starv sítt.
- Dagmar *(ívast eina løtu)* Men nei, veitst tú, handan ætlanin hjá tær hon er kanska ikki so býtt, men hon fer ikki at rigga. John fer undir ongum umstøðum av vitanum. Tað er júst tá tað er ódn, at vitanum nýtist mest umsorgan. Har er so nógv, sum kann ganga galið, tú burdi vita tað!
- Alexandur *(eitt sindur uppgevandi, suffar)* Men so kunnu tit báðar í minsta lagið koma við okkum! Tað kann ikki vera meiningin at seta trý mannalív í vága, bara av einum treiskum manni.
- Dagmar Alexandur, gevst, og tað í stundini! Eg fari ikki frá John.
- Alexandur Tað líkist ikki tær at øsa teg so.
- Dagmar Hvat veitst tú um, hvat líkist mær?! Vit hava onki havt við hvønn annan at gera í næstan tjúgu ár, fólk broytast!. Tú ert í hvussu so er nógv broyttur, eg helt, at tú vart ein, man kundi hava álit á.
- Alexandur Men tú kanst hava álit á mær! Og so langt síðani er alt hatta ikki, tað eru ikki meir enn seytjan ár. Og tú ert heldur ikki nakað broytt, tú ert júst, sum eg ímyndi mær teg fyri seytjan árum síðani, eg havi so ofta hugsa um teg.....
- Dagmar Um tú hevur hugsað so nógv um meg, hvussu bar so til, at tú ikki kendi meg aftur beinanvegin?
- Alexandur Eg vantaði ikki at síggja teg her. Tað er akkurát sum tá onkur sigur okkurt við teg á einum málið, og tú heldur at hann tosar eitt annað mál. So skilur tú hann ikki, hóast tú væl skilur málið hann tosar á.....

Dagmar Hvussu bar tað til, at tú ikki visti av, at eg var her úti á Skopulus, eg meini, um tú hevur hugsa so nógv um meg? Tú hevur altíð verið so áhugaður í vitum, tú átti at vita alt um teir - ella hevur tú ongan áhuga í øðrum enn sjálvum teknikkunum, ikki í teimum sum búa á vitunum?

Alexandur Men eg hevði onki áhuga av, hvønn tú gifti teg við, hvussu skuldi eg vita, at tað var ein vitameistari! Tú skrivaði jú bara, at tú hevði funnið tann rætta mannin, og at tú nú ikki vildi, at vit sóðust aftur. Tú bað meg ikki seta meg í samband við teg aftur, og eg haldi altíð, tað eg lovi. Løgið kortini, tað var eg sum brendi fyri vitum, og so var tað tú sum komst at búa á einum.....

(tøgn.....)

Dagmar Hatta brævið tú komst við.....

Alexandur Ja, hvat um tað?

Dagmar Tað var frá skúlanevndini.

Alexandur So?

Dagmar Ja, tað var svar uppá eina umsókn, eina umsókn, eg ongantíð havi skrivað.

Alexandur Eina umsókn um.....?

Dagmar Eitt lærarastarv inni í býnum.

Alexandur Og tú sigur, at tú ongantíð hevur skrivað nakra umsókn?

Dagmar Nei, tað havi eg ikki, men eg fekk so hatta starvið. Frá eftir heystfrítíðina.

Alexandur Jú, men..... ljóðar tað ikki sum ein góð loysn?

Dagmar Tað snýr seg ikki bara um meg. Og um eg skal hava eitt starv, so vil eg fegin sleppa at søkja um tað sjálv!

Alexandur Men hvør man hava skrivað hasa umsóknina? (*Hugsar seg um*)

Dagmar Ja, tað veit eg ikki. Hvat heldur tú?

Alexandur John kundi hava skrivað hana.

Dagmar John!?! Tú mást vera í ørviti, hví skuldi hann gjørt tað?

Alexandur Ja, tað eru tvær loysnir. Onnur er, at hann er so góður við teg, at hann vil geva tær tað, tað tú innast inni droymir um, nevniliga eina vanliga tilveru inni í býnum.

Dagmar Hvat veitst tú um, hvat eg droymi um innast inni? (*forhánisliga*) Eina veruliga tilveru inni í býnum? Hvør er hin loysnin so?

Alexandur Ja, at hann vil royna teg.

Dagmar Royna meg? Hvussu tá?

Alexandur Royna tín loyalitet. Vita um tú veruliga fert at vera verandi hjá honum, hóast tú fært eitt tilboð, sum hann veit tú hevur droymt um.

Dagmar Men soleiðis er John slett ikki, Alexandur! Honum nýtist ikki at royna meg, hann veit, hvar hann hevur meg!

Alexandur Ger hann? Eg eri ikki vísur í, at tú sjálv veitst, hvar tú hevur teg, Dagmar.

Dagmar (*stendur eina løtu bara og hyggur, broytist so, ill*) Nú fari eg meira og meira at halda, at tú roynir at sáa splid millum meg og John. Og eg sum helt, at eg kundi hava álit á tær! Hevur tú bara minsta petti av erligheit eftir í lívinum, so haldi eg, at tú skuldi fari higani sum skjótast og latið okkum fingið frið. Tað er, sum John sigur, vitanum bagir onki. Har liggur okkurt annað aftanfyri.

Alexandur Men..... men.... lurta eftir mær!

Dagmar Eg vil ikki tosa við teg meira, harra Brevalan. Ger so væl og far. (*Hon fer út á svalan og vendir honum bakið.*)

Alexandur (*stendur eina løtu vónbrotin, tekur sær so um reiggj*) Sum tú vilt Dagmar. Eg fari nú. Í næstu viku gevi eg onkrum øðrum málið. Men eg kann tíverri ikki lova tær, at teir verða líka lagaligir. Farvæl, Dagmar. (*hann fer*).

(*Stutt eftir at hann er farin, og Dagmar komin inn aftur og skal til at fara*)

oman, kemur eitt harðligari vindblak, og brakanin hoyrist aftur í vitanum. Hon stökkur saman, hyggur fjálturstungin kring seg.)

Dagmar (rópar) Alexandur! Alexandur!!

(Onki svar kemur. Dagmar fer rennandi oman.)

3. leiktilburður

(Tey tungu fetini av John hoyrast koma niðan, tá hann kemur inn, sæst at hann er broyttur, hann tykist nógv móðari enn vanligt. Hann fer yvir á ein stól og setur seg. Knap hefur hann sett seg, so kemur Morgana turnandi niðan.)

Morgana Pápi, pápi! Tú mást ikki lata teir fara! Teir koma ikki livandi frá tí!

John Ætla teir sær avstað aftur?

Morgana Ja, teir eru á veg oman til batin, eg haldi, mamma segði okkurt við Alexandur, tí hann kom oman við tann spentar ál og bað Melcior koma avstað beinavegin. Hann segði, at hann vildi ikki risikerað at stranda her í fleiri dagar, saman við okkum, tí ongin okkara var at flættast við. At nú hevði hann givið okkum ein erliga tjans, so hann kundi ikki gera meira. Nú máttu vit sjálvi taka ábyrgdina av tí, sum kom at henda.

John *(brosar, hann er bráðliga minni troyttur)* So hava teir endiliga skilt tað, ótrúligt, at tað skuldi taka teimum tveir heilar mánaðir.

Morgana Men pápi, tú kanst ikki bara lata teir fara, hevur tú als ikki hugt at sjónum tann seinasta tíman?

John Eg havi havt úr at gera her. Havi ongantíð havt so nógv at gera fyrr. Boltarnir loysna í heilum fyri tíðina, og har er.....

Morgana *(brýtur av)* Men pápi, ger okkurt. Tú mást siga við teir um ikki at fara!

John Stúr ikki fyri teimum. Munnu teir ikki klára seg, tað eru vaksnir menn, munnu vita, hvat teir gera.

Morgana Alexandur var illur. Illur men vita ikki, hvat teir gera.

John Men hasin ungi vinmaðurin hjá tær, hann er so ikki illur, ha'?

Morgana Nei, men hann ger sum Alexandur sigur..... *(hon er knappliga kedd, og vendir sær burtur)*

(John fer yvir og klemmar hana)

Morgana *(slítur seg illsliga leysa)* Tú veitst onki um Melcior!

John Gert tú kanska tað?

Morgana Ja, tað geri eg, hann hevur skrivað..... *(brýtur seg sjálva av, sum hevur hon sagt okkurt hon ikki ætlaði)* Um tú ikki gert nakað fyri at steðga teimum, ja, so..... *(Hon strýkur yvir og trýstir á ein knøtt. Tað øgiliga ýli av tokulúrinum dundrar út úr vitanum.)*

John *(óður og skakkur)* Morgana, gevst við hasum! Hatta er ikki loyvið!

(Hon týstir enn eina, tvær, triggjar ferðir á knøttin, áðrenn John fær forða henni. So tekur hann og rippir hana burtur.)

John Skúgva tær út higani! Lat meg ikki síggja teg aftur her! Hatta kann man ikki gera!

Morgana *(kløkk at síggja pápan so illan)* Tú kanst ikki bara lata tveir menn sjólátast so. Tú ert vitameistari!

John *(missir málið eina løtu)* Tú veitst, tað er ikki loyvi at geva skeiv signalir! Tað er ikki soleiðis tú bjargar mannalívum.

Morgana *(í tí hon rennur út)* Eg leggi líka lag í hvørji signalir tað eru, bara tey gera mun!

(Tá kemur aftur ein hvirla og vitin venar seg. John er ikki skakkur, hann fær bara eitt sovarið vónlyst útrykk í andlitinum, tekur kvikliga skiftilykilin og fer oman. Blackout)

4. leiktilburður

(Morgana kemur niðan skundandi, hon næstan dregur Melcior niðan við sær. Tað skýmir og nógvur vindur, vitin er tendraður men enn er nóg mikið av ljósið til at tað sæst væl inni. Av og á hoyrast smá brak í vitanum, men tey

varnast það ongantíð, eru ov upptikin.)

Morgana Kom nú, skunda tær, eg vil sleppa at tosa við teg eina løtu, áðrenn nakar annar kemur her niðan.

Melcior Eg vil eisini sleppa at tosa við teg! *(Hann dregur hana inn at sær. Roynir at mussa hana, men hon hevur seg undan.)*

Morgana Bíðja við hasum, vit hava slett ikki stundir til það. Nú mugu vit altso finna uppá okkurt! Tú hevur onki kunna funnið uppá fyri meg, meðan tú var har inni í býnum, so tí mátti eg hugsa.....

Melcior Men eg hevði jú funnið uppá nakað, það riggaði bara ikki...

Morgana Jamen, hatta var býtt. Hvussu kundu tit vænta, at pápi fór at ganga við til at fara av vitanum í einum stormi, um það enn vóru nokkso nógvar maskinur at stýra vitanum?

Melcior Jamen, ja, eg veit ikki, men vit kundu ikki hugsa um nakað annað, uttan heilt einfalt at siga hann úr starvið.

Morgana Ber það til at siga hann út starvið? Hví hava tit so ikki gjørt það fyri langari tíð síðan?

Melcior Alexandur vildi ikki, haldi ikki, hann vildi gera mammu tína firtna.....

Morgana Men hví skuldi mamma blivi firtin? Hon vil jú bara vera her, tí pápi er her.

Melcior Ja, eg veit ikki, men haldi ikki, at Alexandur vil, at mamma tín skal minnst hann, sum tann, sum segði mannin hjá henni úr starvið. Tað er onki serliga stuttligt at vera sagdur úr starvið soleiðis.....

Morgana Ja, eg veit líka, men hatta hava vit ikki stundir at tosa um, tí nú mugu vit fara til verka!

(Melcior er púra bergtikin av henni, jú meira eldhuga hon verður, jú meira er hann púra býttur av henni. Hann tekur fast um hana, og hesa ferð rívur hon seg ikki leysa beinanvegin, hon gloymir seg burtur eina løtu.)

Morgana Steðga Melcior..... eg má líka fortelja tær mína ætlan.....

Melcior *(meðan hann enn kínur henni)* Fortel bara, eg lurti.....

Morgana Veitst tú, eg havi hugsa, at það einasta, sum kann fáa pápa at fara av vitanum, það er eitt prógv uppá, at ein maskina kann gera hansara arbeiði betur enn hann...

Melcior Og hvussu kann það prógvast?

Morgana Um vitin av púra mekaniskum ásøkum steðgar ta allar týðningarmiklastu lötuna, t.d. mitt á nátt í einum stormi, mekanikkur, sum hann í princippinum stýrir.....

Melcior Men það ber jú ikki til.....

Morgana Jú, um tú hjálpir mær at fiksa okkurt.....

Melcior *(Sleppur henni næstan)* Tað kann eg ikki gera, það kann vera ræðuliga vandamikið!!!

Morgana Segði tú ikki, at tú vildi gera alt fyri meg?

Melcior Men hugsa tær, um eitt skip kemur tá?

Morgana Tað eru so sjáldan skip um náttina, serliga í stormi....

Melcior Hatta kann eg ikki gera!

Morgana Ikki!? *(Hon slitur seg leysa frá honum)* Ikki tað?! Ja, so geri eg tað sjálv! Men so kanst tú eisini fara til helvitis! Stikk tú bara halan millum beini, og far oman til tín Alexandur, um hann altso ikki longu er stungin av við mammu míni.....

Melcior Vit kunnu gera okkurt annað. Eg skal tosa við pápa tín, eg skal.....

Morgana *(rasandi)* Sigur tú so mikið sum eitt einasta kis við pápa mín, so skal tú ikki rokna við nakrantíð aftur at síggja meg.

Melcior Men, eg elski teg Morgana!

Morgana *(háandi)* Ha ha! Elskar meg!? Vilt gera alt fyri meg!? Eg gevi ikki nógv fyri hatta, tá tú ikki so frægt sum vilt slökkja ein vita fyri meg bara eina løtu!

Melcior Tú ert..... Man kann ikki bara slökkja ein vita! Tað er mítt

arbeiði at byggja vitar, at tendra vitar, at fáa teir at verða tendraðar altíð! Tað hevur onki við hvussu nógv eg elski teg at gera!

Morgana So tað hevur tað ikki?! Pápi mín vil heldur láta lív, enn at slökkja vitan, tí hann elskar vitan meir enn nakað annað í verðini. Tú bedýrar, at tú elskar meg meir enn nakað annað í verðini, og so ert tú kortini ikki eingong so djarvur sum pápi mín, tú vilt ikki slökkja vitan fyri meg!

Melcior *(Hann er púra ólukkuligur.)* Eg vil gera alt fyri teg, bara ikki tað!

Morgana So slepp tær bara avstað, tí tað er tað einasta. eg vil hava teg at gera fyri meg!

Melcior Leggur tú onki í meg?

Morgana Ikki, um tú ikki vilt prógva, at tú ert góður við meg!

Melcior Morgana!..... Tú kanst ikki..... eg kann ikki.....

Morgan Jú, eg kann! Kloppus hjálpir mær!

Melcior Kloppus, hvat er tað?

Morgana *(rópar)* Far avstað!

(Blackout).

5. leiktilburður

(Myrkur, eykennistónleikur, ongi vindljóð, lanternan snarar. Glæman avdúkar, at í rúminum eru Alexandur, Melcior og Morgana, tey standa burtur frá hvørjum øðrum. Morgana hevur Kloppus í ørmunum. Av og á steðgar glæman á einum teirra.)

Alexandur Eg eri Alexandur Brevalan, eg eri sjeyogfjøruti ár. Eg eri verkfrøðingur, sergrein: vitar. Eg havi altíð havt áhuga í vitum, havi næstan kent meg kallaðan til at vera við at gera hesar bygningar, ið bjarga mannalívum. Mín hugsan hevur altíð verið, at meira vit kunnu automatisera vitarnar, meira beina vit burtur møguleikan fyri menniskjansligum mistøkum, tryggari verður at

ferðast framvið ströndum okkara.

- Melcior Eg eri Melcior Ortoli, eg eri sjeyogtjúgu ár. Eg eri arkitektúr, speciali: Vitar. Tað er hetta ljósið uppi á hesum ókúgandi torninum, sum hugtekur meg. At sleppa at byggja mín egna vita, hevur verið mín dreymur, frá tí eg var smádrongur.
- Morgana Kloppus, hann fer at svíkja meg! Hann er ikki verdur at elska! Hann torir ikki.
- Alexandur Tá vit fingu úrslitið av hasi kanninginini, kundi eg endiliga fáa mítt orð fyri í nevndini í Vitaverkinum, allir sóðu, at nú var onki annað at gera, Skopulus-vitin er vandamikil.
- Melcior Skopulus-vitin er eitt ómetaliga spennandi bygningsverk. Tá eg var yngri, droymdi eg um júst at byggja ein sovornan vita, eitt undurverk av gróti og metali, eina veldiga lýsandi maskinu, sum sendi sína fejandi ljóssúlu út á ta brúsandi opna havið.
- Alexandur men tá vit so komu út higar, og..... knappliga var Dagmar her! Og so hesin vitameistarin, eitt so heilskapað menniskja, púra burtur í sínum arbeiði, eitt soverið slag av fólki, sum ikki er til longur.....
- Melcior Eg sleppi at byggja tann nýggja Skopulus-vitan. Eg veit tað er ein fantastisk uppgáva at fáa, átti helst ikki at fingi hana í mínum aldri. Men tað er tí Alexandur hevur álit á mær, tað er av hansara ávum, at tað kom ígjøgnum.....
- Morgana Eg hevði væntað hann fór at hjálpa mær! Hann hevði vita akkurát, hvussu eg skuldi gjørt! Men eg skal nokk klára meg uttan hann, - hevði eg bara lurta betur eftir pápa, tá hann hevur fortalt mær um vitan.....
- Alexandur Eg skuldi hava sagt hann úr starvið longu tann fyrsta dagin, - eg hevði eisini gjørt tað, um ikki Dagmar.....
- Melcior Men eg orki kortini ikki tankan um, at tað eri eg, sum rívi hendan vitan niður, vitan eg havi droymt um at byggja alt mítt lív, alt sum eg sleppi at byggja, fer bara at vera ein viðfáningur.....
- Alexandur Eg vil ikki, at Dagmar skal síggja meg sum tann stóra syndaran í

vanlagnu Johns. Tí tað verður ein vanlagna fyri hann, tað *er* ein vannlagn.....

Melcior Hon ánar ikki, hvat hon biðjur meg um!

Morgana Eg havi altíð klára meg einsamøll! Tað kann eg eisini hesaferð
(*hon kroystir Kloppus inn at sær, nú hoyrist á rødd hennara, at hon er um at gráta*)

Melcior Men hon..... hon er so..... eg klári so slett ikki tankan um *Hon* er alt, eg havi droymt um, hon *er* mín dreymur.....

Morgana Eg..... eg..... eg vil ikki elska hann, Kloppus. Hann er ikki verdur at elska, hann vil ikki so frægt sum slökkja ein vita fyri meg!

Melcior Hon er meira enn Skopulus-vitin..... Hví skal eg noyðast at drepa ein dreym fyri at fáa ein annan?

Morgana (*grætur ljóðleyst, sigur næstan teskandi*) Men eg kann ikki lata vera kortini.....

Alexandur Tað má ikki blíva hennara vanlagna..... Hvat skal eg gera?

Morgana Tú hjálpir mær, ha' Kloppus?

(*Fadeout, og samstundis "fadar "stormljóðið upp.*)

4. partur

1. leiktilburður

(Skýmlegt morgunljós., stormurin ýlur. John í vitanum sum enn snarar. Hann tykist útlúgvaður, eyguni reyð og hendurnar skelva.)

John Tað má vera okkurt við hesi ódnini. Segði abbi ikki einaferð frá einum heilt serligum slag av ódnarveðri, sum fór ørvísi við vitanum enn hini? Veit ikki, minnst ikki so... var bara ein smádrongur, men hann tosaði um eitt serligt slag av hvirlum..... hann man hava sipa til hesar, - boltarnir sum vibrera leysir, - ja, tað má heilt vist hava verið tað.....

Tað er sum ein skái er eina løtu. Allarhelst bara stilli, áðrenn tað av álvara brestir á.....

Hvussu kunnu teir hugsa, at ein viti er betur, tá hann er automatiseraður?..... Hasin ungi óroyndi arkitekturin ætlar sær at byggja ein nýggja vita her! Hann veit akkurát onki um staðið, hann veit lítið og onki um verðið her um leiðir sum heild. - Hann og Morgana..... Hon fer ikki at kunna liva inni í býnum bara soleiðis..... hon heldur, at lívið er sum eitt sirkus har inni, ein hugnaligur bytúrur, sum ein veitsla, at veðrið altíð er gott..... Neyðars hon, tá hon skilur hvussu veruleikin er har inni.

(Tá kemur Dagmar niðan.)

Dagmar Góðan morgun, góði. Hví hevur tú ikki sovið í nátt? So ringt hevur veðrið heldur ikki verið..... Tað er ikki bara tað, at hasir menninir eru her, ha'?

John Tað hevur onki við teir at gera, teir kunnu fyri mína skuld gera hvat teimum lystir, vera ella fara, standa á hondunum ella blakað seg út av, at royna at yvirtala meg, eg leggi ikki lag í teir.....

Dagmar Hvat er so?

John Leysir boltar.....

Dagmar Í nátt? Tað plagar ikki at hava sovornan skund, at tað ikki kann bíðja til dagin eftir.....

John Tað vóru so nógvir, - havi ikki gjørt annað alla náttina...

Dagmar *(klökk)* Men John, so passar tað, sum teir siga, nakað feilar vitanum, tað er tí hann ljóðar so!

John Ljóðar hvussu? Her eru ongi ljóð, uttan mäsarnir og vindurin.

Dagmar Hevur tú onki hoyrt? Tað brakar, John, tað er óhugnaligt!

John Her brakar onki. Tú manst hava droymt. Tað eru hasar tápuligu søgurnar hjá vinmanni tínum, sum hava órógva tær høvdið, góða.

Dagmar Eg var klárvakin! Stóð beint her. Og eg havi hoyrt tað fleir ferðir síðan. Hevur tú onki, onki hoyrt?!! Og hvussu vilt tú so greiða frá teimum leysu boltunum? Hatta hevur heldur ongantið verið fyrr!

John Abbi tosaði einaferð um nakrar serligar hvirlur, tað eru tær somu sum hava verið í nátt, tær fáa vitan at vibrera!

Dagmar Ja? Undarligt at tær ikki hava verið aftur tey seinastu 30 árini.....

John Náttúran er undarlig. Ódnina fyrraárið, hon sum tók girðingina niðri á landingini, sum hevur staðið har í meir enn 100 ár? Ættin hevði ongantið ligið júst so í 100 ár, heldur tú ikki at tað er undarligt kanska?

(Dagmar tigur, hon kulsar, og hyggur at John heldur vónleys.)

John Eg fari oman at leggja meg eina løtu, um har ber til at fáa frið fyri óbodnum gestum.....

Dagmar Teir eru ikki vaknaðir enn, haldi eg..... Eg verið her eina løtu.....

(John sløkkir lanternuna, nú er vorðið so ljóst, at tað er sum vanligt grátt dagsljós. Hann fer. Dagmar dregur sjalið tættari um seg og fer út á svalan.)

2. leiktilburður

(Melcior kemur rennandi niðan.)

Melcior *(hyggur um seg, sær Dagmar, ætlar at fara oman aftur, ivast so,*

og fer til hurðina at tosa við hana.) Dagmar?

Dagmar Ja?

Melcior Nei, eg hugsaði, eg kanska fann Morganu her uppi.....

Dagmar Hon svevur helst enn.....

Melcior Nei, eg bankaði uppá hurðina hjá henni, har svaraði ekki....

Dagmar Hon svevur altíð so fast.....

Melcior *(eitt sindur illa við)* Eg hugdi innum, tá hon ekki svaraði, hon var har ekki.....

Dagmar Kanska hon er farin út at ganga, kanska oman á sand at hyggja eftir reka, tað er góð ætt til reka. Henni dámar so væl at vita, hvat er uppkomi, tað hevur hon gjørt, líka síðani hon var smágenta. Vildi tú henni nakað serligt?

Melcior Nei, tað var ekki tað..... nei, eg vildi henni onki serligt..... hugsaði bara, at um vit fara inn nú, hann hevur makað vindin eitt sindur, - ja, so vildi eg gjarna siga henni farvæl.....

Dagmar Tit kunnu ongan veg fara sum nú er, hetta er bert ein skái. Áðrenn tit vita av stendur alt aftur í einum. Tað er vágaverk at fara á havi. Hevur tú yvirhøvur hugt at havinum í morgun?

Melcior Nei, eg hoyrði bara, at her var nógv minni vindur.

Dagmar So hygg! Havið legst ekki beinanvegin aftaná ein storm, veitst tú ekki tað? Eg helt, tú hevði lisið?

Melcior *(illa við)* Ja,..... ja, eg veit tað allarshelst..... tað var ekki tað..... hugsaði bara at sleppa inn aftur sum skjótast, vit skulu ekki liggja inni á tykkum, eg meini.....

Dagmar *(smílist)* Legg tú onki í tað. Men eg veit, hví tú vilt sleppa inn aftur.

Melcior *(enn meira illa við)* Hví? Hvussu veitst tú tað?

Dagmar Soleiðis fáa tey flestu tað, tá tey verða noydd at vera á einum so lítlum staðið langt frá øllum. Tað kallast klaustrofobi.....

Melcior *(lættnar um hjarta, flennur)* Ja, tað kann vera, tað er tað. So kann eg eins væl fara út at spáka eitt sindur, meðan hesin skáin er, kanska hitti eg Morganu niðri á sandinum. *(skal fara)*

Dagmar Melcior!

Melcior Ja?

Dagmar Ansa eftir Morganu, hon er ikki meir enn fimtan ár, og hon er ikki von við fólk, slett ikki við ungar eldhugaðar menn.

Melcior men.....eg..... eg meini.....

Dagmar Tær nýtist onki at siga. Eg veit, tú ert ein erligur ungur maður, eg biðji teg bara ansa eftir Morganu..... hevur tú tosað eitt sindur við hana, so veitst tú, hvat eg meini við.

Melcior Men, hon.....

Dagmar Far nú bara oman við tær....., sært tú Alexandur, kanst tú so biðja hann so koma her niðjan?

(Hann fer.)

3.leiktilburður

(Dagmar gongur heldur órólig runt. Skjótt hoyrast trin og Alexandur kemur niðan.)

Alexandur Vildi tú tosa við meg, Dagmar?

Dagmar Eg vildi biðja teg um umbering

Alexandur Tær nýtist ikki at biðja meg um umbering. Eg skuldi ikki sagt hatta um John, tað var ikki hann, sum skrivaði hatta.

Dagmar Nei, eg veit. Veitst tú eisini, hvør tað var nú?

Alexandur Ja, tað var dóttir tín, ha'?

Dagmar Ja, tað kann ikki vera nakar annar. Hon hevur akkurát mína hondskrift, og hon dugir eisini væl at brúka skrivimaskinuna. Hon er tann einasta, sum er so fyrilitsleys, at hon kann finna uppá sovarið. Eg grunaði tað alla tíðina, men eg vildi bara ikki

trúgva tí. Hví er hon blivin so?

Alexandur Hvussu skal hon vita, hvussu man eigur at bera seg at í einum vanligum samfelag? Hon hevur ongantíð liva í einum.

Dagmar Men eg havi altíð roynt.....

Alexandur Tað ivist eg ikki í. Men hon hevur bara tvey fólk í allari verðini at meta seg eftir. Tykkum báðum! John, sum hevur ein vilja av stáli, og tú sum altíð hevur staðið aftanfyri hann og meir ella minni altíð gjørt eftir hansara vilja. Hvussu kann hon vita, at tað ikki ber til bara at gera alt at fáa sín vilja ígjøgnum?

Dagmar Men John er slett ikki so!

Alexandur Nei, kanska ikki.....

Dagmar Hvussu við soni tínum, Alexandur? Hví havi eg ikki spurt teg um hann fyrr.....

Alexandur Dagan er einogtjúgu ár nú. Hann býr hjá mammu síni.....

Dagmar Og ikki tú?

Alexandur Nei, tað er so langt síðani.....

Dagmar *(tigur eina løtu)* Hvat hugsaði tú hinaferð, eg sendi tær hatta brævið?

Alexandur Hvat vildi tú, eg skuldi hugsa? Eg var í øðini, eg var so spinnandi óður inn á teg, at tú kundi gera meg so keddan. Og hvat kundi eg gera? Hevði eg havt skilt meg frá Monu, hevði eg havt lovað tær nakað, so hevði eg kanska roynt at funnið teg aftur..... men sum støðan var.....

Dagmar *(sum hevur hon ringt við at viðganga tað)* Eg var vónbrotin, at tú í minsta lagið ikki skrivaði og vart illur ella okkurt

Alexandur Tú segði jú, at eg ikki skuldi seta meg í samband við teg!

Dagmar Ja, tað segði eg.....

Alexandur *(ivast í um hann skal spyrja)* Eg.....eg havi ofta hugsa.....

Dagmar Ja?

Alexandur Ja, um tað hevði gjørt mun, um eg var farin frá Monu tá, eg meini, um eg hevði verið skildur, tá tú hitti John..... hevði tú so kortini gift teg við honum heldur enn mær?

Dagmar Eg veit ikki..... kanska.....kanska ikki..... hvussu kann eg vita tað? Hvussu kanst tú seytjan ár aftaná siga, hvussu tú hevði gjørt og ikki gjørt, um støðan hevði verið ein onnur enn hon veruliga var? Og hvat nyttar at hugsa sovnar tankar, Alexandur? Soleiðis sum tú velur eitt ávíst sekund av lívinum, soleiðis verður lív títt, og ongin møguleiki er fyri at rokna út, um tú møguliga hevði valt ørvísi um umstøðurnar høvdu verið nakrar aðrar. Eg spurdi teg bara hvat tú hugsaði tá, tí tað er ein góð kensla at vita, at tað ikki var tær líkamikið, at eg gifti meg við einum øðrum, skilur tú?

Alexandur Ja, eg skilji.....

Dagmar Tað er hópisleys spilla av tonkum, at ganga og hugsa um fortíðina, sum um tú kundi hava gjørt nakað ørvísi, enn tú gjørdi tað. Byrjar tú fyrst at hugsa so, so kanst tú seta spurnaðartekin við einoghvørja avgerð, tú tekur, - er hetta nú tað rætta, ella fari eg um 10 ár at angra tað, fer mítt lív at verða eitt heilt annað enn tað, eg roknaði við, fer tað ella tað..... nei, Alexandur, hatta kanst tú ikki spyrja meg um, tú hevur ongan rætt at spyrja tað. Vit eru nú og her og tað er tað, vit kunnu tosa um. Og um tú endiliga vilt vita tað, ja, so havi eg verið lukkilig saman við John, eg eri glað fyri avgerðina, eg tók, og tað hevur onki við tað at gera, at eg kanska hevði verið lukkilig saman við tær eisini, tað var bara ikki ein møguleiki, sum stóð mær í boði.

Alexandur So latið okkum tosa um nú og her í staðin, Dagmar.

Dagmar Ja, men hvat er at tosa um?

Alexandur Hvat fert tú at gera, tá tit flyta inn til Port Janua? Tú tekur hatta lærarastarvið, ha'?

Dagmar Ja, tað geri eg allarhelst..... John trýr enn ikki uppá at vitanum bagir nakað!

Alexandur Ha'?! Men hevur hann ikki hoyrt ljóðini?

Dagmar Hann sigur, at hetta eisini hendi einaferð fyrr, einaferð meðan

abbi hasara var vitameistari.....

Alexandur Men..... tað *er* ikki tað sama! Hann vil ikki trúgva tí, tað er tað sum er galið.

Dagmar John kann ikki fara av vitanum, Alexandur, skilur tú tað ikki? Fyri John er ongin verð til uttanfyri Skopulus.

Alexandur So verið eg noyddur at gera tað, eg helst vildi sleppa undan. Eg fari at siga hann úr starvið, - uppá standandi fót.

Dagmar Ja, tað er helst tað einasta sum er at gera..... tíverri..... sjálvt fyri hann sjálfvan..... (*hon kulsar.*) Kom oman, Alexandur, kom og fá tær morgunmat.....

Alexandur Ja.....

(*Tey fara oman.*)

4. leiktilburður

(*Røddirnar av Morganu og Melcior hoyrast longu áðrenn tey koma inn.*)

Melcior Er tað ikki betur, at vit biðja til tað verður myrkt? Tey fara at halda tað vera undarligt, at vit eru her uppi....

Morgana Hví tað? Tað er onki løgið, at vit eru her, onki annað stað er at vera einsamallur í hesum veðrinum. Og tá tað verður myrkt, fer pápi at vera her, tað veitst tú. Og í hvussu so er, so er tað ov seint at gera tað í kvøld, tí tá er ódnin brostin á aftur, og tá má vitin verða sløktur.....

Melcior Ja, men.....

Morgana Nú, dregur tú í land aftur..... Tað er nú vit mugu gera tað, og tað má gerast so gott, at pápi ikki finnur feilin beinavegin, og at hann ikki fær umvælt hann, tá hann finnur hann, í hvussu so er ikki í nátt.

Melcior Eg kann ikki lata vera við at hugsa um, um nú eitt skip kemur.....

Morgana Skal eg fortelja tær, hvussu ofta eg havi sæð skip her á nátt og

hvussu ofta á nátt í ódnarveðrið? Ikki meir enn eina 2-3 ferðir alt
mítt lív.

Melcior Men tú ert væl heldur ikki vakin hvørja ódnarnátt.

Morgana Nei, men pápi er, altíð! Og hann fortelur okkum altíð alt. Hví
ólukkan skuldi eitt skip so komið akkurát í nátt?

Melcior Nei, eg veit ikki, men tað er bara so ræðuligt at slökkja ein
vita.....

Morgana Tær nýtist heldur ikki at gera tað, tú skalt bara siga mær, hvussu
eg skal gera, so er tað slett ikki tú, sum hevur gjørt nakað!

Melcior Tað ger jú ongan mun! Hugsa tær, um tað verður uppdaga? So
missi eg ikki bara starv mítt, eg verið ákærdur fyri sabotsju, fái
kanska fongsulsrevsing, og fái í hvussu so er ongantíð aftur
møguleika at útinna mítt lívsstarv.

Morgana Men tú segði, at tað ikki ber til at síggja, at tað er sabotasja, eg
meini, tað, sum vit fara at gera?

Melcior Eg segði, at eg vóni, at tað ikki kann síggjast. Eg havi ongantíð
gjørt soverið áður, eg havi ongantíð so mikið sum hugsa
tankan..... Morgana! Elskar tú meg? Leggur tú nakað
minsta petti í meg, ella eri eg bara eitt amboð hjá tær at røkka
tínum málið?

Morgana *(Kroystur seg inn at honum)* Um eg elski teg?! Hvat heldur tú?
Hvat við tí sum hendi niðri á sandinum á áðni?

(Tey kroystast eina góða løtu.)

Morgana Kom nú, vit mugu heldur skunda okkum, meðan pápi svevur,
hann svevur sjáldan leingi.....

*(Tey fara undir at manerera við lanternuna, ella Melcior kannar, hvat kann
gerast, og Morgana hyggur at. Einaferð letur Morgana upp eitt lítið rúm sum
er onkrastes undir lanternuni. Har finnur hon nøkur ljósablá brøv. Tá Melcior
sær tey, hvøkkur hann við.)*

Melcior Men hatta eru brøvini!

Morgana Hvørji brøv?

Melcior Tey frá Vitaverkinum! Tey, sum vit sendu pápa tínum í vár! So hefur hann fingið tey!

Morgana Brøvini um Kap Phalén-vitan og alt tað?

Melcior Ja, um kanninginina og um, at tit skuldu flyta.

Morgana *(verður næstan sansaleys av øði)* So visti hann tað!! Hann visti alt, og segði okkum onki!! Hann legði onki í, um vit bara øll blivu knúst undir vitanum! Hann..... hann legði onki í, at vit gjarna vildu av oynni. Hann hugsar bara um seg sjálvan, har er ongin til í verðini enn hann! Melcior, vís mær, hvussu eg kann steðga hesum forbannað vitanum einaferð fyri well! Nú er so ongin bøn, eg skíti á um hann nakrantíð kemur at lýsa aftur! Tað hefur hann ikki uppiborið!!

Melcior Sissa teg, Morgana, pápi tín man hava havt onkra ársøk at gera so..... eg veit ikki, men.....

Morgana *(brýtur av)* Ársøk!! Eg leggi onki í hvørja ársøk, hann kann hava havt, hann segði okkum ikki frá nøkrum, hann segði okkum ikki frá tí. Hann hugsar bara um seg sjálvan og hetta ódjórið av einum vita! Men eg skal slökkja hann, skal eg. Eg skal.....

(Hon er so sansaleys, at hon tekur ein stóran skiftilykil og skal hirða hann í glaskúpuna. Tá tekur Melcior í hana og heldur hana fast inn at sær. Hon berjist í móti, men gevst, tá hon kennir, at hann er nógv sterkari, og hon brestir í sjóheitan grát. Melcior roynir at sissa hana, kínur henni um hárið, rurar hana blíðliga.)

Melcior Góðast,

Morgana Hann er onki góður við okkum, hann elska bara sín vita....

Melcior Eg eri góður við teg, Morgana, eg eri so ræðuliga góður við teg.....

Morgana Hann leggur onki petti í meg, hann er betur við ein vita enn sína einastu dóttir.....

Melcior Góða, fitta..... sissa teg..... hugsa ikki um tað..... hann er heilt sikkurt góður við teg kortini..... Morgana, eg elski teg.....

Morgana Kom so og hjálp mær! Kom og skrúva hetta ódjórið sundur!

(Melcior sleppur henni, tekur skiftilykilin úr hondini á henni, sum ræðist hann enn, at hon skal sláa við honum, og so fer hann at skrúva uppá okkurt inni undir lanternuni. Tað sæst, at tað eru heilt pinkalítlar broytingar hann ger, týðiligt at hann kennir maskinarið. Einaferð skrúvar hann eitt deksli av onkrum slag upp, tað er langt inni í maskinuni.

Melcior Hygg her Morgana, um vit stappa okkurt inn í her, so er tað púra vist, at maskina ikki riggar.

Morgana Men um nú pápi fer at hyggja í hatta rúmið?

Melcior Tað skuldi verið øgiliga løgið, her fer hann bara at hyggja, um hann veruliga heldur, at onkur hevur gjørt seg inn á maskinuna. Kom finn mær okkurt at koyra í her.

Morgana *(hyggur rundan um seg, sær onki uttan Kloppus, sum hon gloymdi seinastu ferð hon var her uppi, hon fer yvir eftir honum)* Hygg, kann hesin brúkast?

Melcior *(hyggur eitt sindur undarliga at Kloppus)* Ja, hví ikki? Støddin er passalig..... Hygg nú væl eftir, hvussu eg geri, tí tað eg hugsaði var, at tú í morgin einaferð, tá vit eru farnir, skalt taka hendan burturúr aftur maskinuni, so fer pápi tín ikki at ána, hvat hevur verið galið her. Hinar broytingarnar eru allar bara smáar innstillingar, sum hann kanska fer at skylda uppá hesar risingarnar í torninum. Hann kann fyri so vítt saktans rættaðar tær, men har fer kortini ikki at rigga, tí hetta *(hann heldur Kloppus í beininum, týðiligt at Morgana hevur tað ringt við tí)* liggur og forðar fyri at nakað riggar í hvussu so er.

Morgana *(rippir Kloppus til sín)* Eg vil sleppa at legga hann í!

Melcior Ja, ger bara tað.....

(Off-play-scena meðan Morgana leggur Kloppus í holið. Annað ljós og ljóð.)

Morgana Hygg Kloppus, eg visti, tú fórt at hjálpa mær! Hetta er tín ábyrgd nú, tað veisti tú gott av, ha'? Í síðsta enda fer tað altíð at vera tú, sum bjargar mær. Legg teg nú væl Kloppus, eg komi aftur eftir tær í morgin, so skjótt sum eg fái, og ongin skal ána, at tað var tú, sum gjørdi alt! *(Hon mussar hann, og leggur hann í holið. Alt*

aftur sum vanligt.)

Melcior Hygg, set tú nú dekslið á aftur og spenn boltarnar, so veitst tú, hvussu tú skalt fáa tað upp aftur. Spenn teir nú ordiliga fast, so at tað ikki sæst, at teir hava verið loystir..... nú, heldur ikki so fast, at tú ikki fært loyst teir.....

(Knappliga sær hann í einum “flash”’ið John í lanternuljósinum, sum endurtekur tað hann segði við Melcior í 2. parti, 4. leiktilburði:)

John Her, royn at loysa handan! Ja, soleiðis, og fest hann so aftur, ja....., nei, hatta er ov fast.... ov leyst, eitt lítið kvink afturat..... eg segði eitt lítið kvink, ikki ein hálvanumgang, tú karvar skúvugangin sundur uppá handan mátan..... Ja, soleiðis.....Royn nú handan..... hasin er eitt heilt annað slag, kennir tú tað? - Hyggjasíggj, hannsjálvur, nú byrjar tú at skilja okkurt.

(So er John burtur aftur, og lanternuljósið sløknar. Melcior púra frustreraður og hyggur at Morganu, sum sjálvandi onki hevur varnast. Tað hoyrist, at vindurin er farin at vaksa aftur, og tað brakkar aftur í vitnaum.)

Melcior *(tekur kvikliga skiftilykilin frá Morganu, setur onkur onnur ting uppá pláss, meðan hann greiðir henni frá)* Og so setur tú hendan fyri her, og hetta omanyvir..... So nú, hetta má vera gott. Kom Morgana, kom avstað..... Eg vil sleppa út higani.

Morgana Er hetta nóg mikið at sløkkja vitan?

Melcior Ja, nú tendrar hann so ikki, tað kann hann ikki, hatta óruddi tú koyrði í steðgar streyminum. Kom!

Morgana Men tað má vera púra vist!

Melcior *(ótolin, hevur tíðiliga ringa samvitsku)* Men hatta er alt í fínasta lagið, Morgana, vitin kann ikki tendrast nú. Kom avstað!

Morgana Bíðja, eg skal líka hava hesi brøvini við mær, eg skal vísa mammu tey!

Melcior Ert tú ør?! Hvussu ætlar tú tær at greiða frá, hvussu tú fanst tey?

Morgana Eg..... ja..... tað veit eg ikki.....

Melcior Tú mást leggja tey aftur, annars veit pápi tín, at tað er tú!

Morgana (*leggur kvikliga brøvini aftur*) Ja, tað veit hann jú so.....
Kom!

(*Tey fara*).

5. leiktilburður

(*Vindurin er vaksin og tað er vorðið skýmligari úti, men enn ikki nóg myrkt at tendra vitan. John er einsamallur, gongur og tjeckar boltarnar, spennir onkran, men tykist eitt sindur minni nervøs, sum skilur hann nú, hvat problemið var, og at tað tí onki er at stúra fyri.*)

John Sum tað man hava verið frálíkt at vera abbi, tá hann kom til árs. Alt kendi hann, onki hendi, sum ikki hevði verið honum fyri áður. Ein ódn líktist altíð onkrari aðrari sum einaferð hevði verið, hvør hvirla hevði sín líka, og sjálvt tað minsta tekniska brekið var komið fyri minst eina ferð áður.

Nú, hvør er har?

(*Trin hoyrast í trappunum, og Alexandur kemur niðan.*)

John (*eitt sindur skemtandi, spottandi*) Nú, hannsjálvur, ætla tit enn at leggja til havs mitt í ódnarveðrðinum? Tað er ikki so, tá skriviborðsmenn fara til sjós.....

Alexandur (*sæst at hann hevði fyrireika seg at vera tann, sum legði út við prátinum, og at hann nú ikki veit hvussu han skal byrja*) Nei, nei..... vit fara ongan staðni í dag. Tað er ikki líkt til at veðrið fer at batna.

John Nei! Tað er fyrst nú tað av álvara brestur á. Trúgv tú mær, frá nú av og til einaferð mitt í nátt fer vindurin bara at vaksa.

Alexandur Ja, hatta vita tygum jú best....

John (*brytur hann av*) Legg hatta “tygum” av, tað er heilt tápuligt nú tit bágva undir mínum takið.

Alexandur Sum t..tú vilt. Ja, satt at siga koma eg niðan at fortelja t....tær, at.....

- John Ja, eg veit tað er ringt hjá tykkum funktionerum at fara burturúr tí formella tosinum, men trúgv mær, at siga tú við fólk, ger tað nógv lættari at prátta saman.
- Alexandur *(harkar, hann er týðiliga órógvaður av, at John tykist so blíður)* Ja, tað er helst beint..... Tað, sum eg kom niðan at siga, tað var, at tað veruliga er neyðugt, at tygum fara av vitanum, og um tygum ikki.....
- John *(brýtur av)* So tí er tað, tú so avgjørt vilt nýta “tygum”. Tað er behagiligari at halda avstand við tey, tú skalt siga okkurt keðiligt við.....
- Alexandur *(nú vil hann ikki longur missa tráðin)* Ja, um tygum ikki vilja flyta við góðum, ja, so er onki annað hjá mær at gera, enn at siga tygum úr starvi. Tað havi eg havt heimild frá Vitaverkinum til at gera alla tíðina, men eg helt tygum skuldu sjálvur sleppa at taka avgerðina. Men nú tykist so ikki annað vera til at taka. John Evah, frá hesi løtu eru tygum ikki vitameistari longur. Eg sigi tygum upp uppá standandi fót, av tí at tygum hava nokta at samstarva við okkum.
- John Og hvør skal so stýra vitanum í nátt og í tíðini framyvir, til tit einaferð fáa sett tann nýggja automatiseraða vitan upp og vita um hann yvirhøvur riggar?
- Alexandur Í nátt er ongin trupuleiki, eg fari at seta ta útgerðina upp, sum vit høvdu við okkum í gjár. So kann vitin koyra av sær sjálvum í upp til 3 dagar. Aftaná seta vit eina fyribils automatisering upp, til hin vitin er bygdur. Alt hatta skulu tygum als ikki stúra fyri. Vit hugsa altíð um trygdina fram um alt.
- John Ja, eg vóni so sanniliga, at tit eru greiðir yvir, hvat tit gera..... Tað er ikki nógv meira enn hálvur annar tími, so skal vitin lýsa, men allarhelst veitst tú alt um hatta. *(higartil hevur onki sæst á John, hvussu uppøstur hann veruliga er, hann hevur næstan púra kontroll yvir sær sjálvum, nú kemur rødd hasara av og á at skelva, men tað er so lítið, at Alexandur ikki varnast tað.)* So fari eg meðni. Nú er ábyrdin tín! Hendur nakað, so vil eg onki hoyra um tað! *(John hyggur forhánisliga at honum, vendir sær, tekur kikaran og fer oman)*
- Alexandur Hvar fanin er Melcior nú..... hví eru fólk ongantið har tær nýtist

tey mest.....

(blackout)

6.leiktilburður

(Dagmar sær Morganu á trapuni, í tí hon skal fara niðan í vitan).

- Dagmar Kom líka, Morgana. Hvar hefur tú verið?
- Morgana Saman við Melcior, hví spyrst tú?
- Dagmar Eg havi leita eftir tær allan dag.
- Morgana Hví tað? Havi eg kanska ikki loyvi at vera saman við øðrum fólkið, tá tað fyri einaferð eru nøkur her?
- Dagmar Tað var nakað eg skuldi tosa við teg um.
- Morgana Hvat?
- Dagmar Hatta brævið, - tað var tú sum skrivaði tað, ha'?
- Morgana Hvat bræv tosar tú um?
- Dagmar Ikki spyrja býtt, eg veit at ongin annar enn tú kundi funnið uppá hatta, - men hví gjørði tú tað?
- Morgana Eg ani ikki hvat tú tosar um.....
- Dagmar *(ørg)* Brævið til skúlanevndina sjálvandi!
- Morgana Hatta brævið! Hví ólukkan skuldi eg hava skriva tað? Eg havi longu sagt tær, at tað er hasin vinmaðurin hjá tær, sum hefur skrivað tað!
- Dagmar Alexandur hefur onki bræv skrivað. Og um tú ikki hevði skrivað tað, hví ert tú so so skjót at skjóta skuldina uppá onkran annan?
- Morgana Eg havi onki bræv skrivað! Tað veitst tú forbannað væl! Skuldi ikki undra meg, um tú sjálv hefur skrivað tað!
- Dagmar Álvára, eg helt teg vera vanliga begávaða, hvussu kanst tú siga nakað so tápuligt? Hví skuldi eg givið tær skuldina fyri nakað eg

sjálv hevði gjørt? Og var það veruliga eg, sum hevði skrivað hatta, so var það jú onki ólógligt í tí, og eg hevði ikki havt fyrri neyðini at skjóta skyldina uppá nakran. Morgana, hví skrivaði tú hatta?

Morgana Eg havi pínadoyð onki bræv skrivað! Hví ert tú so órein at geva mær skuldina fyrri tað? Eg havi onki gjørt!! *(Hon fer í øðini rennandi oman aftur trappurnar, og Dagmar fer aftaná, spakuliga.)*

7.leiktilburður

(Alexandur rokast við eina maskinu, sum hann roynir at seta til onkursvegna, tíðiligt at tað ikki gongur eftir ætlan. Trin hoyrast, Melcior kemur.)

Melcior Hvat hendir her?

Alexandur *(í øðini)* Hvar fanin hevur tú verið!!!? Meðan eg standi á høvðinum at náa at seta hetta upp uppá onga tíð, so liggur tú og fríggjar onkrastes. Hví heldur tú vit komu út her? Eg havi sagt John Evah úr starvið.

Melcior *(eitt sindur hámur, men kortini sjálvsíkrari enn vanligt)* Men heldur tú álvaratos ikki, at tað var at leypa framav, at siga honum upp nakrar fáar tímar áðrenn ljósatendring? Hvat hevði tað bilað, um tú bíðjaði til í morgin áðri, tá ódnin var um at hasa av?

Alexandur Sært tú ikki, at um eg fái hetta at koyra uttan trupuleikar undir eini ódn, so hevur maðurin onga grundgeving eftir til at verða verandi?

Melcior Jú ivaleyst, men so mást tú eisini fáa hatta í gongd.....

Alexandur Her eri ikki alt sum tað eigur, eg havi enn ikki fingið minstu ljósglæmuna úr hesum, og tað er pínadoyð longu hálvaskýmt.....

(Melcior gerst knappliga minni sjálvtryggur, veit at vitin ikki fæst í gongd, og at hann nú, við tí Morgana hevur fingið hann at gera, satt at siga hevur mótarbeitt tí bestu loysnini á trupuleikunum. Hann roynir febrilskt at rætta uppá tað hann hevur gjørt saman við Morganu, men tað er ikki so einfalt, tí Alexandur hevur pilkað við ymiskt síðan tá, og ikki kann hann lata dekslið upp

har Kloppus er, tí so verður alt jú avdúkað.)

Melcior Men hvat fanin hevur tú gjørt her, Alexandur! Tú hevur ikki sett nakað rætt saman!

Alexandur *(spinnandi óður)* Tú skalt pínadoyð ikki koma her og siga mær nakað, tú kundi bara hava verið, har tú átti at verið, og sjálvur sett hetta upp, ístaðin fyri at ligga og.....ja, eg veit ikki hvat!!!!

Melcior *(byrjar eisini at øsa seg av berum nervøsiteti)* Eg havi ikki ligið og gjørt nakað sum helst, sum tú ikki eisini hevði gjørt í mínari støðu!! Tú hevur annars heldur ikki sjálvur ligið at tí latu síðuni, viðvíkjadi hasi vitameistarakonuna! Hevði tú ikki verið so altráður eftir at sleppa undir dýnuna við henni, hevði tú sagt handan treiska mannin hjá henni upp fyri langt síðani.

Alexandur Nú heldur tú kjaftin saman á tær og arbeiðir!

Melcior *(roynir aftur at konsentrera seg um vitan, men sær skjótt at hann onki fær gjørt)* Hví skuldi tú geva John Evah sekin beint nú? Vit eru noyddir at yvirtala hann til at hjálpa okkum við hesum.

Alexandur Ert tú svakur?! So fáa vit hann ongantíð av hesum vitanum!

Melcior Tað er ikki tað sum hevur stórstan týdning beint nú. Eg fái onki gjørt við hetta, eg taki so ikki ábyrgdina av at vitin ikki lýsur í nátt!

Alexandur Fanin takið teg! Lat meg! *(Hann hirðir Melcior til viks, og fer sjálvur at hyggja, men hann fær sjálvandi heldur onki gjørt. Hann gongur nakrar ferðir runt í øðini og ørkymlaður).* Far oman eftir honum, Melcior!

(Melcior fer, og kemur skjótt aftur við John. John gevur sær góðar stundir.)

John So, man hevur trupuleikar?

Alexandur Eg má viðganga, at eg leyp framav..... Eg skilji onki av hesum, men eg fái ikki útgerðina til at rigga, hetta er ongantíð hent mær áður.....

John Og hvat so? Eg havi onki við hetta at gera longur, eg eri frákoyrdur, eg havi onga skyldu til at gera nakað sum helst.

Alexandur Báðir vita vit, at vitin má ekki liggja myrkur í nátt - tygum eru tann einasti sum kann fáa hann at lýsa, og tí vil eg heita á tygum, um at taka við starvinum aftur.

John Og hvør sigur, at eg skal taka av? Eg segði, at eg vildi ekki hava nakra ábyrgd av hasum maskinarinum hjá tær. Hatta mást tú sjálvur greiða. Tað er væl, hvat tveir serfrøðingar eiga at kunna klára.

Alexandur Men - sum tygum síggja so.....

John Fáir hasar maskinurnar út higani, so eg sleppi framat!

Teir fara at pakka niður. Blackout.)

8. leiktilburður

(Off-play. Ikki við tí vanliga vitaljósinum, vitin koyrir jú ikki, men kortini við tí vanliga tónleikinum.)

John Eg eri John Evah.....

Alexandur Eg havi gjørt alt, sum stóð í mínum valdið.

John Eg eri vitameistarin, eg eri vitin.

Melcior Tað er ikki eg, sum havi sløkt hann, eg vildi ikki..... hon hevur tendra meg.....

Alexandur Eg fái ikki gjørt meira.....

John Mítt er ljósið! 3 glamp steðgur 10 sekund, 3 glamp steðgur 10 sekund.

Melcior Eg royndi..... nú er tað ov seint.....

John Mítt er valdið og ongin kann taka tað frá mær um aldur og allar ævir.

Alexandur So vaski eg hendur mínar.....

5. Partur

1. leiktilburður

(John er í vitanum, tað er kvøld, vindurin ýlur, og vitin lýsur ikki)

John *(Hann er týðiliga uppskakaður og manrerar febrilskt í motorinum)* Hvat hava teir gjørt við teg? Hvussu kunnu tveir mans uppá so stutta tíð gera so stóran skaða? Allar innstillingarnar eru farnar av lagið, onki er sum tað skal. Hetta er hverk.....

Men eg skal vísa teimum. Ongin kennur Skopulus-vitan sum John Evah. John Evah er Skopulus-vitin eisini um tað er gjørt hverk ímóti honum!

Bíðja bara, her skal koma ljós.*(flennur ein nervøsan látur)* 3 glamp steðgur 10 sekund, 3 glamp steðgur 10 sekund

(Tá hoyrast trin, og Morgana kemur niðan. Hon stendur eina løtu og hyggur, meðan pápin manrerar í maskinuni. Hann hyggur bara upp, og arbeiðir víðari.)

Morgana Pápi?!

John Ja?

Morgana Ja, eg helt bara, at tú skuldi vita tað.....

John Hvat?

Morgana Um mammu. Tað var hon, sum segði við Alexandur, at hann skuldi siga tær upp.

John *(hyggur upp)* Hvat tvætlar tú um, Morgana! Morgana, heldur tú ikki eg havi annað og týdningarmiklari at gera beint nú. Sært tú ikki, at vitin ikki lýsir?

Morgana Jú, og tað er nettup tí, eg má siga tær hetta.

John Kom nú ikki her og sig, at mamma tín eisini hevur gjørt hverk á vitan!

Morgana Hon hevur ávirkan á Alexandur og hon vil sleppa av Skopulus.

John Eg helt, tað var tú, sum vildi sleppa av Skopulus.

- Morgana Sjálvandi, men eg eri ekki tann einasta. Hvør heldur tú skrivaði hatta brævið?
- John Umsóknina?
- Morgana Tað var mamma sjálv! Hon vil sleppa at vera lærari aftur, men hon visti, at tú fórt at vera illur. Ja, og nú gevur hon mær skuldina!
- John Tær? Tað man ikki vera.....
- Morgana Bæði hon og Alexandur lögdu á meg at skelda í áðni. Søgdu at eg hevði skrivað hatta brævið, at tað var ólógligt at gera sovarið, at fólk komu í fongsul fyri sovarið (*Tað sæst aftur, at hon spælir komediu, ger ov nógv av, smágrætur, ger seg til eina smágentu*) Pápi, tað er hon, sum hevur gjørt nakað ólógligt. Tað er hon sum hevur biðji vinmannin hjá sær oyleggja vitan, so tú ikki fært tendra hann aftur. (*nú stórgrætur hon*). Men pápi, eg skal nokk hjálpa tær, eg skal lúra, hvat hon ætlar við hasum Alexandur! Hví kundi hon ikki bara rýmt við honum, hví skuldi hon eisini gera tær so ilt, hon veit, at hon onki verri í verðini kan gera ímóti tær, enn at slökkja vitan!
- John Sissa teg, Morgana, tað man ikki vera so ringt, sum tú sigur....
- Morgana Men mamma loyvir sær at siga, at eg havi gjørt nakað ólógligt, og tað havi eg ikki!
- John Morgana, sissa teg nú góða, sissa teg. (*Hann tekur um hana, rurar hana*) Mín góða, fitta, lítla genta, sjálvandi hevur tú onki ólógligt gjørt, og tað hevur mamma tín allarhelst heldur ikki. Tað eru hasir báðir búrhundarnir sum eru komnir út higar at órógva alla okkara tilveru, Morgana. Og tað er næstan eydnast teimum at gera okkum trý til óvinir
- Morgana Men pápi, tað var mamma sum byrjaði. Tað er hennara skuld alt samalt.
- John Nú steðgar tú, Morgana. Eg vil ikki hoyra sovarið um mammu tína! Far oman og lat meg fáa frið, eg má fáa hetta at lýsa.
- Morgana Ja, bíðja tú bara. Kloppus og eg vita hvussu alt er!
- (*Hon fer, og John fer aftur undir at arbeiða, men hann steðgar skjótt.*)

John Hevði eg bara fingið hetta at lýst!!!

(Tá brakar aftur í vitanum.)

2. leiktilburður

(John gongur og melur aftur og fram.)

John Eg havi roynt alt.....ALT..... Eg má fáa hetta at rigga,
..... Eg má fáa hetta at rigga.....

(Dagmar kemur niðan)

Dagmar John, riggar ikki enn? Hetta er ræðuligt! Hvussu kann hetta henda? Tað er ongantíð hent áður!

John Nei.....Tað var pínadoyð ongin sum bað hasar idiotarnar seta hasa helvitis útgerðina upp! Og høvdu teir havt minsta petti av vit og skili í heysinum, so høvdu teir bíðja til tað var morgun og ódnin var av!

Dagmar Men skilur tú ikki, vitin kann detta saman, kanska longu í storminum í nátt. Teir vilja ikki, at tú skalt standa har uppi.

John Sært tú nakað tekin uppá at hann ikki skal halda?

Dagmar Ert tú vorðin deyvur John! Hoyrir tú onki? Hoyrir tú ikki hvussu tað brakar?

John NEI! Eg hoyri onki petti. Og eg vil onki hoyra heldur!!....
Og so slett ikki frá tær!

(Pausa ongin sigur nakað.)

John Morgana fortelur mær, at tú ákærir hana fyri at hava skriva hasa umsóknina?

Dagmar Tað kann ikki vera nakra annar enn hon.

John Ja, ikki uttan at tað er tú sjálv sum hevur skrivað hana.

Dagmar John!!! Hvat sigur tú?!?!? Hvat hevur Morgana billa tær inn? Hon er púra frá sær sjálvandi fyri tíðina. Tað var hon, sum skrivaði hatta brævið!

John Ná, so tað var kanska heldur ikki tú, sum bað Alexandur, at siga meg upp?

Dagmar nei, tað gjørdi eg ikki..... men eg segði, at um ongin onnur loysn var, so mátti hann væl gera hvat hann helt vera rætt.....

John Og tú helt tað eisini vera rætt?

Dagmar Eg veit ikki longur, hvat er rætt..... Hvat er veruleiki, hvat er ótti.....?

John Far, Dagmar..... far avstað við tær.

Dagmar Men John, eg havi sagt tær.....

3. leiktilburður

(Tá hoyrast rennandi trin í trappunum. Morgana, Melcior og Alexandur koma rennandi upp.)

Morgana Pápi, pápi!! Eitt skip!!!!

Alexandur Vitameistari, eitt stórt skip er har úti, tað tykist stevna hendan vegin.

John *(roynir at tendra radio)* Radio er deytt.....

Alexandur Hvat sigur tú? Er radio deytt?!

Morgana Men pápi, tokulúrin riggar enn!

John Sjálvandi riggar hann, men hann hoyra teir ikki í hesum storminum ella í hvussu so er ikki, fyrr enn ov seint er, ættin liggur ikki út til hansara.

Morgana Men vit kunnu altíð royna *(hon loypur yvir og setur hann frá)*.

John Halt uppat, Morgana, hatta ger ongan mun.

Morgana *(næstan panisk, teskar við Melcior)* Melcior, vit mugu taka Kloppus út!

Melcior *(hyggur bilsin at henni)* Kloppus? Hvat er tað?

Morgana (*ótolin, tosar harðari*) Kloppus!! Kloppus sum er í motorinum!

John Morgana, gevst! Eg haldi, at tú og mamma tín skulu fara oman!

Morgana Men pápi, eg.....

Melcior Lurta eftir pápa tínum, Morgana, hetta er nakað vit mugu fáast við..... (*hann er sera nervøs*)

Morgana Melcior, men tú noyðist at siga honum, hvat vit hava gjørt!

John Hvat er tað, tú tosar um, Morgana? Hvat hava tit gjørt?

Morgana Vit hava koyrt Kloppus inn í maskinuna!

John Hvat hava tit?! Hvør tit?

Alexandur Hvat er Kloppus?

Dagmar Tað er toydjórið hjá Morganu.

Morgana Melcior hjálpti mær at koyra Kloppus inn í maskinuna, so hon skuldi ikki koyra!

John Tín lítla lúsa.....

Morgana Eg var so ill við teg, pápi. Tú hugsar meira um hendan forbannað vitan enn um meg! Tú hevði fingið brøvini!!!!

Alexandur Melcior. Hvat er tað tú hevur gjørt!?

Morgana (*við Alexandur*) Tað er ikki hansara skyld, eg bað hann! Tá eg fann brøvini.

John Brøvini..... Hvar hevur tú koyrt Kloppus?

Morgana Inn í ein kassa har niðri..... so tú ikki kundi tendra vitan!

John Tú, vís mær beinanvegin! (*við Melcior*)

Melcior Eg taki mær alla ábyrgdina av hesum, eg skuldi ikki.....

Alexandur Men Melcior?

Morgana Lurta ikki eftir honum, Alexandur, hann vildi ikki, tað var eg, sum noyddi hann.

Melcior Hvussu vilt tú, at hon skal kunna noyða meg?

Alexandur Melcior hví gjørði tú hatta?

Dagmar Ja, hví!?

Morgana Mamma, pápi hevur vita tað alla tíðina!

Dagmar Vita hvat?

Morgana At vitin kann detta saman. Hann hevði fingið øll brøvini, hann hevði bara goymt tey..... *(hon fer yvir og skrikkir brøvini fram frá loynistaðnum, og gevur mammuni tey)*. Hygg!

John Morgana!! Hatta hevur tú ikki rætt til.....

Alexandur Brøvini frá Vitaverkinum!? Hetta er púra burtur úr vón og viti!

Dagmar John? Men hví.....

Morgana Tí hann leggur ikki í annað enn henda forbannaða vitan! *(Hon sparkar undir lanternuna)*.

Alexandur Men John Evah, hetta er tann reini og skæri galskapur! Hygg nú hvørja støðu, tú hevur sett okkum øll í!

John Beint nú eri eg tann einasti persónurin, sum er uttan skuld í støðuni vitin er í.

Alexandur So vítt eg dugi at síggja er tað ongin uttan egna dóttir tín sum hevur skuldina av hesum, og hon hevur gjørt tað tí tú hevur krógva týðningarmikla vitan fyri henni.

John Hon kundi onki gera uttan serfrøðingahjálp!

Morgana Men haldi uppat at tosa!! Skipið kemur! *(hon tekur ein skiftilytil, og skumpar menninar til viks, sum standa fyri maskinuni)*. Tá ongin annar kann, so má eg sjálf fáa Kloppus burturúr hesari maskinuni!

John *(sum raknar hann knappliga við)* Kom her, Morgana, gev mær hatta. Hetta dugi eg kortini best. *(Sera skjótt skrívar hann alt sundur, og skrikkir Kloppus burturúr. Beint tá ferð hurðin upp av eini ógvusligari hvirlu, og John ripar Kloppus út gjøgnum hurðaopið)*. Og so til helvitis við hasum óruddinum!

Morgana *(skríggjar og rennur út á svalan) Kloppus!!!(Tá hon sær, at Kloppus er farin útav, strýkur hon inn aftur og oman trappurnar.)*

Melcior Morgana, lat hatta fara, hatta er bara eitt toydýr! Tú kanst ikki fara út, tú finnur hann ikki í myrkrinum!

Dagmar Morgana, tú fert ikki út í hesum veðrinum! *(hon rennur aftaná henni. Melcior ætlar sær eisini at fara, men hon steðgar honum.)* Ver tú hvar tú ert!

John *(hevur ikki lurtað eftir Morganu, stendur púra uppslúktur av maskinuni, stillar uppá alt.)* Hatta var ikki alt! Hvat annað hava tit gjørt?

Melcior Onki annað..... ella næstan ikki, bara stilla uppá okkurt..... *(fer yvir og hyggur)* Men nú hava tú og Alexandur skrúva so uppá alt, at eg ikki veit, hvat tað var, og hvussu.....

Alexandur Hetta er ein vanlukka. Melcior, eg noyðist at melda hetta til nevndina. Eg veit ikki hvat annað, eg kann gera, tað er sera álvarsamt.....

John Halt gákin saman á tær, vita um tú ikki kanst nýta eitt sindur av tíni skriviborðsvitan at rætta upp uppá hetta!

(Teir standa eina løtu allir saman og manrera við maskinuna. Av og á rýkur hurðin upp aftur av vindi, onkur rennur yvir at lata hana aftur. Tá kemur Dagmar rennandi niðan)

Dagmar John, John!! Skipið stevnir beina kós hendan vegin, Tað er so nær, Skrápaskerini eru bert einar tíggu-fímtan minuttir burturi. Tit mugu senda okkurt signal!

John *(støkkur upp, fer eftir kikaranum og skal fara út á palin, men tá hann tekur í hurðina er hann um at missa hana av vindi, so hann letur hurðina aftur og roynir at hyggja innanifrá)* Hatta er Teleutai. Hví ólukkan kemur hon inn á náttartíð!? Fær hon onki signal, rennur hon beint á Skrápaskerini. *(hann ressast knappliga á, sum hevur hann tikið eina avgerð).* Her má gerast okkurt!

Melcior Nú seti eg lúðurin frá, nú man hann hoyra hann!

(Lúðurin ýlir.)

Dagmar Hatta nyttar akkurát onki, hava tit ikki varnast veðri? Teir hoyra tað ikki.

(Lúðurin ýlir.)

Melcior Vit mugu í minsta lagið royna, tað er einasta signalið vit kunnu geva teimum!

Alexandur Nei!! at eg kann hava verið so tápuligur!! Radio í bátinum!! Hví fanin havi eg ikki hugsa um tað fyrr!! *(Hann loypur oman trappurnar)*

Melcior *(tað lætnar fyri honum)* Sjálvandi!

Dagmar Hann nær tað ikki! Tað tekur tíggju minuttir at renna oman á landingina í góðum veðri. Í hesum veðrinum tekur tað honum minst eitt kvarter.

(John fer knappliga rennandi oman.)

Dagmar John? Hvar fert tú?

Melcior *(ýlir við lúðurinum)* Hann kann ikki bara fara! Eg má vita, um eg ikki kan gera okkurt! Hygg ger tú hetta! *(Hann vísur Dagmar á lúðurin og fer sjálvur at fjasast við lanternuna.)*

(Skjótt hoyrast trin í trappuni, sein trin, sum onkur í ber okkurt tungt. Og so kemur John inn berandi einum stóraum fatið av brennievni.)

Dagmar Hvat ætlar tú, John?

John *(Harðliga)* Fari oman við tykkum! Nú!

Dagmar *(bangin)* John, hvat ætlar tú!

(John tekur proppin av fatinum, og tekur at stoyta brennievni burturúr.)

Melcior John, haldi uppat við hasum, tað kann vera vandamikið.

Dagmar John, ert tú svakur?

John Sleppi tykkum út, og tað í stundini!!! Fari oman! NÚ!!!!!!!

Dagmar John! Halt uppat! Hatta er svakt, alt fer í loftina!

John Skrubbi av helviti til út úr vitanum! Oman! Út!

Melcior John Evah, eg gevi tær boð um at halda uppat við hasum í stundini!!! *(Skal leggja eftir honum)*

John *(steðgar tí unga manninum sum onki, og blakar hann frá sær)* Tú hevur ongi boð at geva mær! Her eri tað eg, sum ráði yvir lív og deyða! Far oman Dagmar, tak hatta vesalavætti við tær!

Dagmar Men John, hatta kanst tú ikki!

John Heldur tú ikki, eg veit tað! Signalir skulu gevast!

Dagmar Men tað er ikki rætta signalið

John Eg leggi líka lag í hvørji signalir tað eru, bara tey gera mun.

(off-play, røddin á Morganu sum sigur tað sama.)

John *(eitt sindur troyttur)* Far, Dagmar, far avstað við tær! Eg havi ongantið fyrr biði teg gjørt nakað, tú ikki vilt, men geri nú hetta fyri meg. Far og lat meg fáa frið!

Melcior Men tú kanst ikki! Vitin fer í loftina!

John Hann er jú um at rapa kortini, er hann ikki?

Melcior Men.....

John *(rópar)* Farið so!!!! NÚ!!!! Beinanvegin!!!

Dagmar Eg kann ikki.....

John Jú tú kanst! Fyri Morganu, hon er til enn! Eg eri ikki!

Dagmar John!

John Far nú.....

(Dagmar er so skelka, at hon fer, og Melcior, sum ikki veit hvat hann skal gera, og sum er bangin, fer aftaná henni, hann bakkar út. John heldur tá á at stoyta brennievni út yvir alt. Hann tekur kikaran eina seinastu ferð. Setur hann mitt á tunnuna og fær sær eina sváveldós úr lummanum., hann festir í

ein pinn. Beint tá kemur Morgana rennandi niðri á trappuavsatsinum.)

Morgana Pápi, pápi!

(Ein ljósexplosión uttan ljóð, sum endar í einum blackoutið, har Morgana blakar Kloppus up ímóti til John.)